

GAZETA de Vest

MAGAZIN DE ATITUDINI, ISTORIE SI CAZDINTA.

Nr. 110, Iunie, 1995.



BISERICA SI POLITICA

ROMANIA: LEI 700; EUROPA: DM 3,50; AMERICA: \$ 1,50



Gândiți la lucrurile cele de sus,
nu la cele de pe pământ! (Coloseni)
Sf. Apostol Pavel.

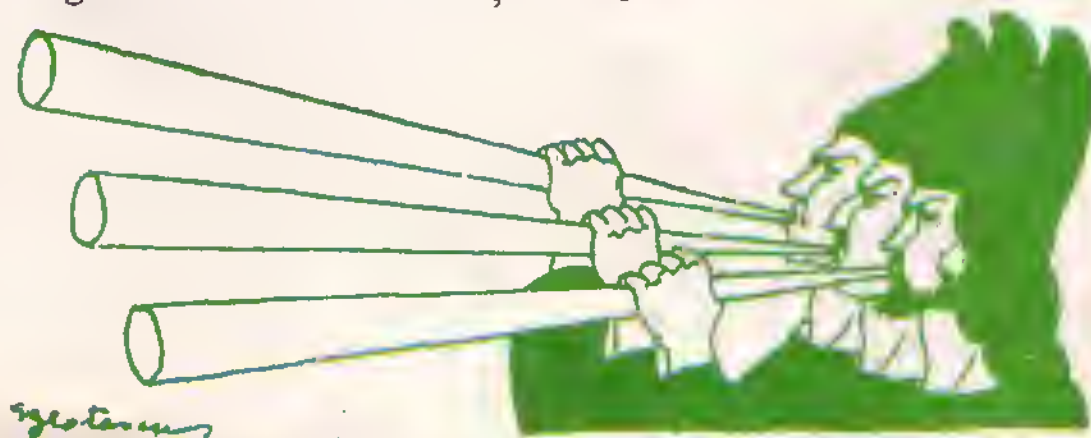
Desen în tuș de Anghel Arsenie Papacioc, 1941.

Icoana Sf. Ioan Botezătorul.

Sf. Munte Athos. Schitul românesc Prodromu.

O ȘTIRE DE ULTIMĂ ORĂ:

Suntem informați că un grup de tineri creștini entuziaști
intenționează să ridice o tabără sub acoperământul Bisericii creștine.
Tabăra va fi deschisă în perioada 15 Iulie - 15 August 1995,
în campingul de lângă cabana Padina din Munții Bucegi.



Detalii la tel: 01/6174789, fax: 01/6104411.

coperta

BISERICA ȘI POLITICA



citiți în pagina a 11-a.

✱ pagina a 17-a.

APARIȚIA CĂPITANULUI

de Faust Brădescu.



pagina a 24-a.

O țară ca soarele sfânt de pe cer



Poetul ION
BARBU
a îmbrăcat
cămașa verde
legionară



pagina a 20-a.



pagina a 25-a.

Răzvan Codrescu,
AFINITĂȚILE POLITICE
ALE LUI LUCIAN BLAGA

GAZETA DE VEST se pronunță cu hotărâre împotriva oricăror manifestări violente, ilegale, îndreptate în contra minorităților etnice sau religioase, în contra tuturor adversarilor (declarații sau nu) ei conceptului creștin și național. Aceștia trebuiesc combătuți prin confruntări de idei, prin mijloace pertinente și legale. Orice acțiune extremă, situată în afara legalității, care și-ar imprumuta eticheta național-creștină, nu poate fi decât o mistificare sau o provocare. GAZETA DE VEST condamnă astfel de leșuri primitive.

GAZETA
de West

GAZETA DE VEST, Iunie, 1995

GAZETA de West

MENSUEL FONDAT:
TIMIȘOARA 1990,
No. 110, Iunie, 1995.

IN ACEST NUMĂR.

EDITORIAL	5
RĂSLEȚE	7
INFORMAȚIE ȘI REPORTAJ	8
POSTA G.V.	9
CONTUR	10
COPERTA	11

Biserica trebuie să facă
politică neamului

APARIȚIA CĂPITANULUI

ECOUL

IN MEMORIAM

ELIADE

PLECĂCIUNE

O ȚARĂ CA SOARELE

SFÂNT DE PE CER

SEMAFOR

ESEU

PUTEREA OMULUI NOU

MORT SAU VIU

CALENDAR

LEGIUNEA DE LA A LA Z

Coperta față: Icoană a Sfântului
Arhanghel Mihail.

Coperta spate: Tanchiștii români în
regiunea Cubanului, 1942.

Document foto SIGNAL.

GAZETA de West

Director: Ovidiu GULEȘ

Redacția și Administrația:
GAZETA DE VEST,
str. Remus 11,
1900 TIMIȘOARA,
tel. (fax): 056-19.62.37.



Tehnoredactare și tipar:
GORDIAN s.r.l.,
str. Remus 11,
1900 TIMIȘOARA,
tel. (fax): 056-19.62.37.

Conturile noastre sunt:
S.C. GORDIAN S.R.L.
BANCA COMERCIALĂ
TIMIȘOARA

CONT LEI: 40.72.310.195;
CONT DM: 4721.1.10.0579.0;
CONT \$: 4721.2.16.0580.0.



ROMÂNIA: LEI 700;
EUROPA: DM 3,50;
AMERICA: \$ 2,50.

Secretariat de redacție:

Mirela OPRÎȘAN.

Publicist comentator:

Valeriu C. NEȘTIAN.

Redactori:

Adrian ONEA,

Grigore OPRÎȚĂ.

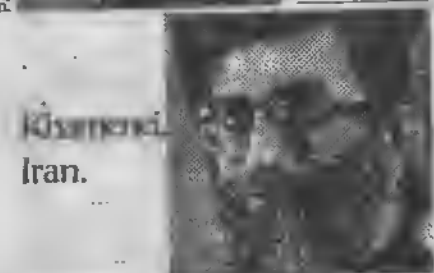
Agent comercial:

Costel CONDURACHE.



SUB-REGAO
PARA A EDICAO
EM PORTUGUES:
CAIXA POSTAL 70.010
22 412.970 RIO DE JANEIRO,
BRASIL.



Kaddafi,
Libia.Khomeini,
Iran.Saddam,
Iraq.

Toți acești trei indivizi sunt anticreștini, firește. Dar ei au și calitate. De ex., continuă să se opună instaurării noului ordin mondial. Iar de când Rusia intenționează să introducă Iranul în clubul nuclear, cresc șansele ca noua ordine să sfârșească într-o sinistru dezordine.

O întrebare pe lună:

Până în 1993, în teritoriile ocupate de Israel nu era pace, adică era război. Destul de frecvent, arabii aruncau cu pietre în ocupanți iar soldații trăgeau în ei cu mitralierele.

Acum, Arafata primește o fășie pe malul Mediteranei ca să semneze pacea cu Israelul. Deci astăzi este în vigoare pacea dintre pământinieni și îndei. În vreme de pace, la Tel Aviv și aiurea explozează foarte des mașini capcănă careucid îndei în masă.

Care este deosebirea dintre pace și război?

NECUVIINȚA LUI MIRONOV FAȚĂ DE DUMNEZEU

Liber cugetătorul Alexandru Mironov, ministrul tineretului din România, se face vinovat de recomandări contrare moralei creștine. Nu-și asumă răspunderea afirmațiilor imorale pe care le face, ci le atribuie necuviincios Sfântului Apostol Petru.

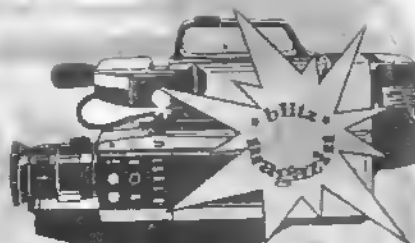
Subiectul l-am cules din ziarul *România liberă* din 21 Aprilie 1995. Povestea aparține ministrului Alexandru Mironov și a fost rostită cu ocazia unei sedințe sportive. D-l Mironov a cerut demisia d-lui Viorel Moraru din funcția de președinte al F.R.R., acuzându-l că în fața Comisiei de disciplină F.I.F.A. a recunoscut acuzația unui gest nesportiv din partea unui jucător român.

Articolul semnat de d-l Bogdan Costea ne arată că "gândirea" d-lui ministru nu este compatibilă cu sportul, acolo unde spiritul de fair-play trebuie să învingă. Iată cuvintele nepermise ale d-lui Mironov: "Ești cinstit, dar prost, iar prostii trebuie să meargă în iad!"

Și din partea noastră, întâmplarea s-ar fi încheiat cu aceeași miștrare sportivă, dar d-l Mironov nu s-a oprit la acest text scurt. Iată de ce redăm spre cunoaștere exemplificarea integrală pe care și-a permis-o d-l Mironov:

"În fața Sfântului Petru, la poarta Raiului, s-au prezentat 10 bărbați. Aceștia au fost întrebați care dintre ei și-a înșelat nevasta, cerându-li-se să facă un pas înainte. Nouă dintre aceștia au făcut pasul. Acestora Sfântul Petru le-a spus să meargă în Rai. Celui rămas pe loc i-a spus: ești cinstit, dar prost, iar prostii trebuie să meargă în iad!"

După cum vedem, un ministru, de pe poziția de liber cugetător, într-o țară cu peste 90 la sută creștini, îi jignește



ȘTIINȚA

OMENEASCĂ
ESTE IMENSĂ
DAR NEȘTIINȚA
OMENEASCĂ
ESTE INFINITĂ

Vasile BÂNCILĂ, Aforisme
și para-aforisme, vol.I, Editura
Marineasa, Timișoara, 1993, p. 51.

atribuind moralei creștine fapte și concepte care aparțin comunismului.

Ne continuăm comentariul apărând că această întâmplare ar putea să schimbe părerea celor care, mai acum jumătate de an, cu ocazia sfințirii Monumentului de la Aiud, îl solicitau pe d-l Mironov, în calitate de ministru, să aperse educativ tineretul țării de pericolul unei alunecări spre legionarism.

Rezumând afirmațiile d-lui ministru Mironov, constatăm că pentru domnia sa cinstea este un rău demn de sancționat cu aruncarea în iad.

Punctul de vedere legionar este diametral opus. Iată ce scrie Comeliu Codreanu în cartea *Pentru Legionari*, la pag. 301: "Decât să învingi printr-o mișelie mai bine să ezi luptând pe drumul onoarei. Învățați pe copiii voștri să nu întrebuințeze mișelia nici contra prietenului și nici contra celui mai mare dușman al lor. Nici în contra mișelului și a armelor lui mișelești să nu întrebuințeze mișelia, pentru că de vor învinge, nu va fi decât un schimb de persoane. Mișelia va rămâne neschimbată. Mișelia învinsului va fi înlocuită cu mișelia învingătorului. În esență, aceeași mișelie va stăpâni peste lume. Întinericul mișeliei din lume nu poate fi alungat prin alt întineric, ci numai prin lumina pe care o aduce sufletul viteazului plin de caracter și onoare".

A consemnat

Zaharia MARINEASA

GAZETA DE VEST, Iunie, 1995

editorial

de Prof. Valeriu C. NEȘTIAN

"Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli". (C.Z.C.).

Un sens eminemamente uman, național, realist # O persecuție diferită de cele ale trecutelor decenii # "Rușinea" de a fi corect, demn, harnic, disciplinat # Asaltul democrației distructive de natură protestantă # Legionarul, o personalitate harismatică # De la îndoială la credință nu este decât un pas.

Ceasul cel binecuvântat (Vineri, 24 Iunie 1927, orele 10 p.m.) a dat Neamului nostru, spre norocirea și folosul lui, o "școală spirituală menită să aprindă credințe nebănuite, să transforme, să revoluționeze sufletul românesc", să împartă har și bucurie: Mișcarea Legionară. O organizație cu mesaj creștin? Sigur că da! Să nu se alarmeze însă liber-cugetătorii. Nu este habotnicie. Nici "curat misticism". E vorba de un sens eminemamente uman și național, realist totodată, ce include, obligatoriu, luciditate și iubire, disciplină și precizie a gândirii, acțiune și vizionarism. Cum ar scrie Gh. I. Brătianu, Legiunea e un "miracol istoric": de la apariție, la devenirea în sine, la persistența ei pe aceste meleaguri, și la expansiunea pe trei continente, toate sunt un sir de enigme, rezistență vie în conștiința contemporană, e cea mai bună dovadă că el răspunde neîncetător unei necesități adânci a spiritului românesc.

De acută actualitate

CREDINȚA NOASTRĂ ȘI ÎNDŌIALA MULTORA



La 9 Mai, reprezentanții Germaniei și ai Franței, Helmut Kohl și Francois Mitterand, au refuzat să asiste la parada militară a rușilor în Piața Roșie din Moscova, prilejuită de împlinirea a 50 de ani de la capitularea Germaniei. A fost un gest de protest împotriva agresiunii și genocidului provocat de ruși în Caucaz. Major și Clinton, Anglia și SUA adică, nu au manifestat acest gest.

ne apar așadar, acum, la a 68-a aniversare, multe proprietăți specifice vieții și activității exponenților celor mai autorizați ai Mișcării. Corneliu Codreanu, Ion Moța, Horia Sima au consacrat, e drept, mai puțină atenție examinării problemelor abstracte, de "dogmatică" pură. Chiar și acestea, când s-au produs, au la origine nu atât un interes teoretic de cunoaștere, cât unul practic, de îndrumare. Pentru *Legionari, Cranii de lemn (și Testamentul)*, *Ordinea naturală a lumii (creștinism, naționalism, democrație)*, de pildă, probează manifestarea unei anumite ținute: duhul arhanghelist se orientează spre chestiunile conduitei vieții și apoi spre speculații generale. Motiv și pentru care în sânul legionarilor nu s-au produs "erezii", creșteri violente de pașuni. (Eventuale excepții consolidează regula!)

Să nu cădem însă noi înșine în teoretizări. În conjunctura planetară de-acum, Legiunea își regăsește treptat timbrul specific de regenerare a spiritului de inițiativă al poporului român. Recunoaștem: în momentul actual suferim o persecuție oarecum diferită față de cele ale trecutului decenii. Suntem persecutați mai mult de propriile noastre slăbiciuni, neîncredere, orgoliu, disoluție. Sănătoasa tradiție naționalist-creștină e pe alocuri - în țară, în exil - subminată prin surrogate "legionare" și idei superficiale și de import. Ba câte unul își confecționează fizionomie de "bătrân apostol". Ori suferă de șefomanie. Sau de mesianism strâmt și strâmb. Putem sta noi pasivi înaintea unor astfel de orizonturi închise?

S-o spunem pieptis. Socialul faptelor legionare, colaborarea gardismului cu limbajul politic contemporan sunt indispensabile viitorului Neamului. Nu putem sedita în societate ca niște bețe de chibrit într-o cutie. Faptul că nu s-a ajuns la armonia necesară, unul din cele mai mari dezastre din România de azi, e și din pricină că nu avem curajul de a scoate păcatul pe ziduri. Să nu rățim ireponsabil printre cuvintele frumose. Destinul românesc se află negreșit sub semnul gardului de fier. Cu condiția unor necesare deplasări de accente formative, doctrinare, acționale, însă. Convenționalismul, delăsarea față de problemele sociale grave, bunăoară, îndepărtează pe oameni de Dumnezeu, de colectivitatea națională. Pe de altă parte, falsa trăire legionară, mimarea sentimentelor naționalist-creștine, amatorismul și veleitarismul, spiritul de cârtire, nu trebuie să ducă pe nimenea în ispite mortale. Patrimoniul căpitănesc nu poate fi lăsat pe mâna oricărui propovăduitor de ocazie, care se tutuiește zilnic cu principiile legionare, fără a se osteni să le aplice cu fidelitate. Într-o societate de consum, în care se deslușește o barbarie ascunsă în spatele unei civilizații feerice, asemenea distorsiuni pot părea într-un fel normale. Căci antropocentrismul și liberalismul vieții moderne au dus la degradarea omului, la pierderea bunului simț. Ca atare, trăim "rusinea" de a fi corect, de a fi demn, de a fi harnic și disciplinat, de a fi firesc. Însă, prin comportarea sa, legionarul poate readuce în viața socială credința, ordinea, munca, onoarea. Deși atitudinea lui e socotită, de o anume majoritate, "insolită", "scandaloasă", "perimată". Luptând împotriva păcatului generalizat,

PE TÂNASE L-AU OMORÎT COMUNISTII PENTRU CĂ TINEA CU LEGIONARIII

Filmul *Actorul și sălbaticii* (fabricat în 1975 sub comunisti și redifuzat de propaganda roșie în 9 Mai crt.) mînte în punctele esențiale. Toți cei care au trăit în perioada respectivă (parte dintre ei au expediat pe adresa G.V. un protest urmat de o impresionantă listă de semnături) știu că actorul Constantin Tănase a fost arestat în 1945 de Siguranță în urma falamosului cuplet *De la Nistru pîn' la Don*. Iar după o scurtă perioadă, în 1946, ca urmare a lansării cupletului *Tic-Tac* - în care arăta că l-a chemat Siguranța și i-a spus: "Tănase, clanțai!" - a fost omorît în biroul lui de către securitatea comunistă. Constantin Tănase a fost un simpatizant legionar iar cel dol fil al lui au fost legionari. Acesta este adevărul.

cămășile verzi au un destin "nonconformist" prin esență. După cum "nonconformistă" este și sublinierea cu voce tare a vicinului ascuns al democrației distructive de natură protestantă: erodarea formelor spirituale tradiționale ale Națiunii.

În planul vieții politice, identificăm în personalitatea legionarului o *faptură harismatică* ale cărei acte n-au semnificație conjuncturală, ci permanentă. Fără a minimaliza importanța și rolul particular al altor forțe social-politice, vom considera că fenomenul legionar este în stare să ofere românilor nu numai un program viabil, ci acele energii potențiale și caracteretari capabile să primenească ființa națională.

Sustinem, drept concluzie logică a drumului parcurs în aproape 7 decenii de lupte și prigoane, un *legionarism ofensiv, viril, integral*. Rearticularea lui cu valorile perene ale democrației autentice este o exigență centrală și urgentă a timpului nostru. Prin această resimfonizare de raporturi, legionarismul (stare de spirit, nu formațiune politică, N.B.) își asumă creator provocarea modernității, delimitându-se util de triumfalism, de rutina ritualistă, de paseismul nostalgic, de neaoșisme; sau, dimpotrivă, de modele arbitrate, de alinieri moderniste, de goana după originalitate. Este el fenomenalitate supra-politică, darse pronunță și pentru o explorare coerentă, creativă, legală, a domeniului politic. E un dat evident, și realitatea ultimă o demonstrează, că este imatur să se aprecieze că ar fi posibilă o adevărată democratizare a țării în afara reconsiderării juste a românismului de inspirație creștină.

Dar îndoiala? Îndoiala multora? Vestitul silogism dubite *ergo cogito, cogito ergo sum*, citit, rostit, simțit *crecendo*, poate fi și o proclamație victorioasă. O concluzie tămăduitoare. Un simbol de credință. *Ergo sum* (=deci exist!). Într-un spațiu al sugestiilor practice operează și Biblia: "Biserica va crește potrivit lucrării fiecăruia din membrii săi" (Efeseni, 4,5). *Cred, Doamne, ajută necredinței mele*: iată formula cea mai veridică, cea mai conformă complicatei noastre existente contemporane. Ea caută să fie însușită și valorificată creator, spre binele Neamului!



ISTORIA VIE LA UNIVER- SITATEA DIN ORADEA

Studentii orădeni au avut de curând bucuria să asiste la un curs inedit de istorie contemporană. Legionarul Ion Gavrilă a fost invitat să conferențieze timp de o oră și jumătate despre faptele sale de arme săvârșite în războiul național de rezistență antisovietică și anticomunistă purtat cca. doisprezece ani în Masivul Făgăraș. După conferință a urmat o oră și jumătate de întrebări, răspunsuri și discuții cu studenții. În aceeași ordine de idei, a fost invitat tov. Blaj, fost prim secretar de partid comunist pe Oradea. Omului i s-au acordat condiții de timp identice cu cele oferite legionarului Ion Gavrilă. Tov. Blaj a conferențiat numai cincisprezece minute, deși auditoriul s-ar fi așteptat la o prestație cel puțin comparabilă cu cea a celui alt invitat.

UN REPROȘ PE ADRESA ACADEMIEI ROMÂNE. CARE PATRONEAZĂ ȘI TIPĂREȘTE CĂRȚI DE ORIENTARE COMUNISTĂ.

Foștii angajați la Secția de istorie a CC al PCR au trecut în subvenția Academiei Române și își continuă activitatea împotriva creștinismului și a legionarilor care au gândit și scris creștinește și românește: Mircea Eliade, Constantin Noica, Nae Ionescu, Nichifor Crainic, Petre Țulea, Horia Vintilă, Mihail Manoilescu, Ernest Bernea și alții.

Cartea pe care acești oameni au editat-o se numește "Idea care ucide". Sub acest titlu nu figurează, după cum ar fi trebuit, numele comuniștilor care au ucis cu fața și cu scrisul sute de mii de români: Teoharie Georgescu, Iosif Chișinevski, Leonte Răutu, Nicolsky, Pantiușă, Roller și foarte multe alte calfe și ucenici care i-au slugărit.

GAZETA DE VEST, Iunie, 1995

Cu multă bucurie, îi
anunțăm pe toți cei interesați
că a apărut pe piață

DOCTRINA LEGIONARĂ

de Horia Sima,
la Editura
MAJADAHONDA
din București.

Cartea costă 4.500 lei,
are 260 de pagini A5, un *Studiu*
introdutiv de Mircea Nicolau
și este îngrijită de Radu-Dan
Vlad.

HORIA SIMA

DOCTRINA LEGIONARĂ


EDITURA MAJADAHONDA
BUCUREȘTI
1995

Sunați acum la tel. 01-210.71.69.

CONFIDENTIAL

FRUNZE ÎNGĂLBENITE

Legionarii din Sibiu își exprimă regretul vis a vis de cuvintele necuviincioase pe care doi sau trei indivizi izolați le colportează la adresa *Gazetei de Vest*.

Cu părere de rău, noi primim regretul lor și constatăm cu tristețe că se găsesc "oameni de bine" - fie și izolați - care, conștient sau inconștient, colportează ura de esență stângistă, antinaționalistă și anticreștină, orientată împotriva tuturor manifestărilor sănătoase de dreapta - atât de puține încă.

Vorba lui Vasile Băncilă: *cine își umple sufletul numai cu defectele altora, și-l transformă într-o ladă de gunoi.*

Cine strânge lațul?



©1995 BERNDT SKOTT, după Newsweek.



**Informație
și reportaj**



O OPERAȚIE CU DOUĂ TĂIȘURI ȘI OARECUM DE SERĂ...

Eticheta de totalitarism definește în genere, astăzi, tipul de stat (opus democrației) în care puterea își subordonează toate celelalte sfere de activitate, îngreunează libertățile individului, înlătură partidele politice de opoziție și alte organizații, practică o politică de forță și violență. În timpul războiului era vizată în principal Germania nazistă. În vremea "războiului rece", critica s-a aplicat Rusiei sovietice și țărilor satelite. Actualmente, la noi, de tendință totalitară e pe nedrept acuzat mai mult legionarismul decât comunismul (există și o "comisie" instrumentată de Puterea stângistă în acest sens).

În lucrarea "Originile totalitarismului", Hannah Arendt consideră că esența regimurilor totalitariste o formează "teroarea totală". Alți cercetători gauchişti (Friedrich sau Brzezinski) le-au caracterizat prin câteva trăsături distincte: o ideologie unică; un singur partid-stat; hegemonia poliției secrete; monopol al statului asupra structurilor economice, culturale, informaționale ale societății. Nota comună: anihilarea granițelor dintre stat și "societatea civilă", prin încălcarea "drepturilor omului", prin abolirea tuturor formelor de organizare socială. Într-un stat totalitar - se precizează - nici o instituție nu este obiectivă și autonomă.

Până aici lucrurile par a fi limpezi. De-abia de-acum ele se încețoșează, devenind suspect de ambigui. Căci evoluția conceptului de însăși "psihologie totalitară" - ca și acela de "fascism", "terorism" ori "violență" - cuprinde în sine mult din istoria ideologiei publice (oficiale). E întreținută propagandistic de anumite cercuri obscure, inclusiv cele "mondialiste". Și are o tentă demagogic-diversionistă foarte clară.

În anii '70, de exemplu, tendința Occidentului era de a face o netă deosebire între regimurile "autoritare" (din Spania, lui Franco sau Grecia, colonilor), bazate pe autoritatea legii și cea ierarhică, și susceptibile de democratizare, și cele "totalitare" (Chile a lui Pinochet, statele comuniste). Pe timpul administrației Reagan, simptomatic, nu a mai fost folosit termenul de totalitarism pentru a caracteriza regimurile pro-americane, din Haiti, bunăoară. În schimb, a fost aplicat adversarilor intereselor (materiale vremelnice) ale Ocultei internaționale, regimului sandinist din Nicaragua, formațiunilor politice de orientare naționalistă și de inspirație creștină din diferite părți ale lumii. Și cam așa e și în prezent accepția, de sorginte masonică, cu care sunt blagosloviți cei ce par a nu fi democrați "pur și dur".

Încredințările vizând Mișcarea Legionară se înfățișează a fi pe cât de gratuite, pe atât de defăimătoare. În cartea *Pentru Legionari*, Căpitanul este explicit: a orienta Legiunea după principiul autorității "înseamnă a continua linia de tiranie, împilări și nedreptăți", "înseamnă dictatură". "Mișcarea Legionară nu se întemeiază nici pe principiul autorității și nici pe acela al libertății. Ea își are temeliile înfipte în principiul dragostei". "Toate celelalte își au rădăcina în dragoste: și credința și munca și ordinea și disciplina".

Această teză fundamentală a fost practic și neșovăitor tradusă în fapte în perioada guvernării național-legionare (1940-1941).

Comandantul Horia Sima ulterior nuanțează: "Pentru a împiedica acest dezastru al civilizației noastre ("mondialismul", n.n.)..., nu există decât un singur remediu: alianța între cele două coloane de susținere a lumii moderne - Naționalismul și Democrația".

În fața acestor argumente palpabile, o insistență întrebare nemălițioasă ni se scurge în vârful penitei: oare ciudatele texte (și acțiuni!) cu iz magic, vrăjitoresc, ale acuzatorilor bine plătiți, nu sunt ele în fond niște auto-acuzații flagrante ale propriei lor tentații totalitariste? Vedem bine cât de mult țin diriguitorii apuseni la "drepturile omului" și "libertățile popoarelor" din China, Cuba, Cambogia, fosta Iugoslavie... Președintele Bill Clinton a declarat recent, fără jenă, că nu regretă erimnalul atac nuclear american de la Hiroshima și Nagasaki din August 1945! Deci, organizațiile stângiste, comuniste, anarhiste, cum vor mai fi mâine cotate? Tot în funcție doar de interesele imediate ale Marilor Puteri?

Și, pentru o caracterizare principal valabilă a totalitarismului, care-i a cel secret încă neșovădit de cei "inițiați" și "avizați", capabil a rupe vălurile, a da cărțile pe față și a nimeri piatra din capul unghiului de mijloc?

V. ANESTIN

CUVÂNTUL DE ONOARE LA LEGIONARI

Prezentul episod din viața legionară a fost descris după relatarea lui Tudor Oproiu, șeful arestului de la Poliția Capitalei, după 23 August 1944.

După data de 23 August 1944, guvernul de "largă concentrare democratică" a dat ordin ca toți legionarii să fie arestați și închși în lagăre. Astfel pe întinsul țării s-au format o mulțime de lagăre de concentrare cu legionari, cele mai importante fiind la Slobozia și la Caracal.

În București, la Prefectura poliției, au fost îngheșuiți aproximativ 200 de legionari: elevi, studenți, muncitori, funcționari... Cel mai vârstnic dintre legionari era P.P. Panaitescu - istoric de meserie și fost rector al Universității București în anul 1940.

Șeful arestului era un vechi polișt de meserie, pe nume Tudor Oproiu, care, sub regimul Antonescu, a fost numit șef al "grupeii antilegionare". Ministru de interne era N. Penescu și subsecretar de stat la interne era Teohari Georgescu.

Se apropiau sărbătorile Crăciunului...

Șeful arestului - Tudor Oproiu - era un mare admirator al legionarilor pentru atitudinea lor plină de demnitate și știa prea bine că nici unul dintre ei nu este vinovat.

Legionarii l-au rugat pe Tudor Oproiu ca să-i elibereze pentru trei zile în vederea sărbătoririi Crăciunului. Sub cuvânt de onoare a promis fiecare că se va întoarce a patra zi la ora 5 dimineata. Șeful arestului i-a eliberat.

Agenții lui Teohari Georgescu și-au informat șeful de cele petrecute în arestul Poliției Capitalei București și a treia zi de Crăciun a fost prezent la poliția capitalei întrebându-l pe Tudor Oproiu despre arestați. Acesta i-a răspuns simplu că le-a dat drumul acasă până a patra zi de Crăciun sub cuvânt de onoare că se vor întoarce.

Teohari Georgescu s-a leșine. În mintea lui plină de mișelii comuniste nu avea loc și o astfel de noțiune a onoarei.

Începu să strige ca un descerețat: - Uite cum burghezia pactizează cu Garda de Fier! Pe loc, Tudor Oproiu a fost pus în lanțuri și anchetat...

În ziua următoare, la ora 5 dimineata, legionarii băteau la poarta arestului ca să fie primiți înăuntru.

Doi dintre ei erau lipsă. N-au avut timp ca să-i identifice, căci iată-i venind în fugă cu limba scosă și scuizându-se că au pierdut primul tramvai cu care puteau să se prezinte la ora fixă.

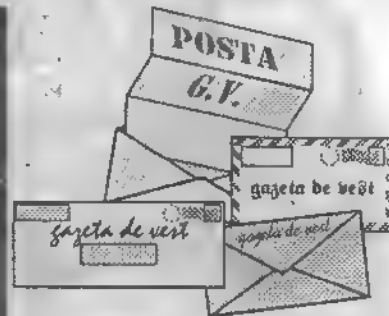
Deci, din aproximativ 200 de legionari, de toate categoriile și profesiile, nu s-a găsit nici unul care să-și calce cuvântul dat.

Unde și când s-au mai îndeplinit usemenea lucruri?

Istoria menționează doar un singur caz asemănător: Marcus Atilius Regulus (sec. II î. Chr.), consul și comandant al oștii romane, a fost înfrânt și făcut prizonier de către cartaginezi. Acesta a fost eliberat - sub cuvânt de onoare că se va întoarce după ce va convinge pe romani să încheie pacea cu Cartagina. Marcus Atilius Regulus, ajuns la Roma, a pledat în fața senatului roman pentru continuarea războiului dezvăluind toate slăbiciunile cartaginezilor. Apoi s-a reîntors la Cartagina unde a fost ucis.

Nu le strică vrăjmașilor să știe - atunci când pomegrese Legiunea - că și cei mai neînsemnați membri ai Legiunii au avut atitudinea celor mai importanți demnitari ai unui mare imperiu.

Gheorghe ANDREICA



Castro
privește
și
nu-i vine
să creadă.

lubiți
cititori,

Ne cerem
scuze
pentru
faptul că
nu putem
face față
avalanșei
de scrisori
care ne
sosesc
zi de zi
la redacție.
Din cauza
limitelor
fizice
(personal,
spațiu etc.)
nu suntem
în măsură
să răspun-
dem în timp
util la unele
scrisori.
Vă rugăm
să aveți
răbdare,
noi vă stăm
la dispoziție
și vă vom
răspunde
cât putem
de repede.

Vă
mulțumim
pentru
înțelegere,

GAZETA
de Vest

Indignare

*Iată un fragment dintr-o scrisoare adresată
Redacției Gazetei de Vest:*

Vă trimit această scrisoare fiind indignată de
ziarul *România Liberă*, nr. 1486, Miercuri, 15
Febr. 1995, pag. 7 - **CONTROVERSE-DEZVĂLUIRI**,
ocupată în întregime cu publicarea listei militarilor și
salariaților civili din Armată uciși la București de
"elemente neidentificate" în timpul evenimentelor din
Decembrie 1989, imediat după fuga lui Ceaușescu.

Articolul nu este semnat, și credem că a fost bine
intentionat pentru elucidarea adevărului despre
Revoluția Română. Este însă șocant subtitlul scris cu
litere groase:

"Ostașii țării uciși și răniți n-au fost nici legionari,
nici drogați, nici teroriști".

Cum poate permite România Liberă să-i pună
pe legionari alături de drogați și teroriști!?

*
Stimată doamnă Alexandru Popa,
încă de câteva ori, în ziarul România Liberă au
apărut formulări asemănătoare cu cea pe care o semnați
Dvs.

În mod sigur, acești unonimi aparțin celor care un
au renunțat la istoria comunistă a lui Rău și presupunem
că au stat de infiltrat în România Liberă.

Pe această cale, la rîndul nostru, înnebăm Redacția
României Libere:

își asumă răspunderea acestor defăimări?

Prof. Alex. Zota, Suceava. Vom publica mai târziu câteva
fragmente din însemnările pe care ni le-ați trimis. Mulțumim.

Ing. Stelian Ionescu. Vă răspundem: Partidele istorice au
refuzat o participare oficială la guvernare. Fată de situația grea în
care se afla țara, cu peste un milion de refugiați din teritoriile cedate
de Carol II, Mișcarea Legionară a cerut partidelor istorice să
înceteze acțiunile dușmănoase împotriva legionarilor până la
alegerile care erau programate să aibă loc tocmai în acea toamnă.

Adrian COCOR, Los Angeles. Marinarii
sunt într-adevăr oameni deschiși. Ne bucurăm de
rândurile primite de la Dvs. După cum afirmați,
acum nu cunoașteți nimic despre Garda de Fier,
însă ați trăit pe pielea Dvs. experiența comunistă în
țară. Iată un bun motiv pentru a descoperi Legiunea.
Noi vom fi bucuroși să corespondăm într-un mod
mai original: așteptăm scrisori cu opinii și critici de
la Dvs., iar noi vă scriem direct în paginile revistei
(chiar dacă nu neapărat la Poșta G.V., ci și în
materiale de interes general). Sperăm ca prin
intermediul *Gazetei de Vest* să descoperiți o lume
nouă, necunoscută multora dintre cei tineri - lumea
legionară. Premisa nr. 1: sub Corneliu Codreanu și
sub Horia Sima, legionarii au fost Cruciații secolului
XX, cei mai înverșunați luptători contra
comunismului pe această planetă.

Dacă vă place *Gazeta de Vest* și doriți să vă
abonați, noi vă recomandăm să vă asociați unui
abonament colectiv din L.A.; iar dacă veți dori
cărțile publicate la Editura noastră, vă recomandăm
aceeași procedură. Este cea mai simplă cale de a ne
cunoaște. Să auzim numai de bine.

Ioan Antonius Plăian, student, Timișoara.
Mulțumim pentru frumoasa scrisoare și pentru
fotografie. Dacă întoarceți pagina, veți observa câteva
extrase publicate la rubrica interactivă **CONTUR**.
Acesta este premiul pe care, momentan, vi-l putem
oferi.

Ing. Gh. Arvunescu și Cristian Ardeleanu.
Vă rugăm să primiți felicitările noastre pentru gândurile
frumoase pe care ni le-ați trimis. Nu ne putem implica
și în alte activități decât în cele pe care le cunoașteți.



În acest număr, la rubrica interactivă **CONTUR**, vă prezentăm câteva din comentariile premiate - comentarii care, desigur, se referă la imaginile publicate de noi în cadrul acestei rubrici în lunile Februarie și Aprilie crt.

STIMATE DOMNULE GULEȘ,

Mă numesc Plălan Antonius Ioan și sunt student în anul II la Facultatea de Muzică-Arte, secția Interpretare instrumentală.

În nr. 106 pe luna Februarie 1995 al *Gazetei de Vest*, revista dvs. a deschis rubrica **CONTUR** ce

Troita legionară din comuna Banloc, județul Timiș.



propune cititorilor comentarea (implicit recunoașterea) de fotografii cu problematică legionară, din perioada interbelică. Voi încerca așadar lămurirea conținutului a două fotografii din numărul sus-menționat al revistei (în privința celei de-a treia nu pot să mă pronunț fiindu-mi necunoscută).

Fotografia din mijloc (a II-a) reprezintă grupul cunoscut sub numele de *Văcăreșteni*. Nu pot preciza când și cu ce ocazie a fost realizat clișeul.

În cartea *Istoria Mișcării Legionare*, de Horia Sima, editura *Gordian* 1994, la pagina 17, sunt amintiți ca făcând parte din grup următorii: Comeliu Zelea Codreanu, Ion Moța, Comeliu Georgescu, Ilie Gârneată, Tudose Popescu și Radu Mironovici. Cred că aceștia sunt reprezentați și în fotografie.

A treia fotografie reprezintă grupul de zece legionari (în majoritate studenți macedo-români) care, la 16 Iulie 1936, au pedepsit în București pe trădătorul M. Stelescu. Ei au intrat în istorie sub numele de *Decemviri* și au fost: Iosif Bozântan, Ion Caratănase, Ion State Grigore, Ion Bogdan, Ștefan Curcă, Ștefan Georgescu, Ion Trandafir, Ion Atanasiu, Ion Pele, Ilie Vlad. Toți au fost mai târziu asasinați la Tâncăbești (29/30 Nov. 1939). Fotografia a fost publicată în ziarul *Cuvântul* din 30 Octombrie 1940, cu ocazia deshumării osemintelor Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor. Implicarea atâtor oameni în pedepsirea unui trădător simboliza plutonul de execuție de pe front. Căci trădarea în sine trebuia stigmatizată. Dar, mai mult decât atât, la atacul de pedepsire a lui Stelescu trebuiau să participe atât "reprezentanții tuturor provinciilor românești", cât și "studenți și muncitori, categoriile naționale cele mai conștiente și dinamice din Mișcarea Legionară". Toate aceste deziderate au fost îndeplinite, de unde compoziția echipei.

Februarie 1937: Generalul Gheorghe Cantacuzino (Grănicerul) - conducătorul partidului *Totul pentru Țară* - și Profesorul Nae Ionescu așteaptă îndurerați pe peronul Gării de Nord sosirea corpurilor neînsuflețite a celor doi mucenici Ion Moța și Vasile Marin, căzuți întru apărarea Mântuitorului și Bisericii pe frontul spaniol anticomunist. De dincolo de viață și de mormânt, glasurile celor doi mucenici murmură:

Să faci Căpitane o țară,

Ca soarele sfânt de pe cer!

Silviu CIOBANU

Ion Pascal, Fălticeni. Comentariul Dvs. relativ la clișeul publicat în cadrul acestei rubrici în *G.V.*, Aprilie crt. este doar parțial corect. L-ați recunoscut numai pe Generalul Cantacuzino Grănicerul. După cum puteți vedea din comentariile anterioare, celălalt este Profesorul Nae Ionescu. Ambii așteaptă, pe peronul Gării de Nord din București, sosirea trenului mortuar cu sicriele mucenicilor creștinătății: Moța și Marin.

BISERICA ȘI POLITICA

Astăzi s-a ajuns până într-acolo încât, în unele orașe din Anglia și America, administrațiile restricționează trasul clopotelor la biserică pentru ca să nu fie deranjați necreștinii. Mass media internațională slăvește pe satana, direct sau indirect, popularizează cu multă ostentație orice erezie, anormalitate sau blasfemie. Astăzi, liderii politici care pomenesc de Hristos Dumnezeu capătă o notă proastă și nu mai



primesc sprijinul care i-a propulsat și fără de care nu se pot menține.

Trăim într-o societate secularizată, desacralizată și în plin proces de satanizare.

Ce face deci Biserica? Bineînțeles că Ea lucrează, prin mădularele Sale, prin toți creștinii care participă la Trupul Mistic al lui Hristos. Iar astăzi un aspect al acestei lucrări se cheamă: POLITICA.



Biserica trebuie să facă politica neamului

Hristos întemeiază Biserica, obiectiv pe cruce, aducându-se pe Sine Jertfă și primind ca Dumnezeu această jertfă, iar la Cincizecime, prin coborîrea Duhului Sfânt, Biserica - întemeiată obiectiv pe cruce - se extinde în toate fapăturile umane care cred Lui și care, urmându-l pilda, își jertfesc eu-l egoist ca să-și împlinească vocația pentru care au fost create, adică îndumnezeirea firii și comuniunea cu Dumnezeu în Treime. Așadar Biserica este singura modalitate și singura cale prin care noi putem să intrăm în relație directă cu Hristos în afară de care nu există mântuire. În afară de Biserică, nu te poți întâlni cu persoana lui Hristos, fără de care nu te mântuiești, căci numai în Biserică Hristos, în calitate de Cap al Acesteia, se extinde prin Duhul Sfânt în noi toți, cei ce suntem mădularele Trupului. Aceasta este misiunea Bisericii: de a-i cuprinde pe toți oamenii în Sine, pentru ca aceștia să își lucreze propriul lor destin.



... Din păcate, astăzi sfera politicului este dominată de amoralitate, de minciună, de înșelăciune și perversitate în ultimul grad a valorilor umanului. Însă Biserica, în calitatea ei de organism viu al cărui Cap este Hristos, este constituită din toți oamenii care cred. Ca mădulare vii ale Bisericii, oamenii sunt prinși în același timp în cadrul unor structuri social-politice, structuri de care Biserica este dator să țină seama în misiunea ei. Viața unei societăți este guvernată de politic, iar atunci când politicul este corupt și amoral, de cele

mai multe ori societatea este croită după chipul acestuia - membrii societății devin amoral, nici măcar imoral, căutând să supraviețuiască regulilor impuse de politic. Prin aceasta, *politicul se constituie într-un factor ce poate atenta la mântuirea oamenilor*. Sunt binecunoscute în istorie persecuțiile la care au fost supuși cei ce s-au dovedit a fi, după cuvântul Sf. Apostol Pavel, "nebuni pentru Hristos", persecuții apărute imediat după moartea, învierea și înălțarea Domnului, mai întâi din partea iudeilor, apoi din partea statului roman, trecând prin toată istoria până

astăzi. În prezent, aceste persecuții sunt și mai periculoase, dobândind o anume subtilitate - specifică puterilor întinericului în slujba cărora stau forțele oculte. Vedem deci cât de mult rău poate produce factorul politic demonizat în ceea ce privește puterea de generare a condițiilor de viață și care astfel poate atenta la îndeplinirea misiunii Bisericii. În această situație, văzând cum se atentează la integritatea morală a mădularilor sale, Biserica trebuie oare să stea pasivă privind cum forțele negative lovesc în temeliiile ei?

Hristos le-a spus ucenicilor săi că forțele răului nu vor birui. Dar pentru aceasta trebuie ca și Biserica să contribuie la consolidarea propriei sale poziții și să lupte împotriva acelor forțe. Iată de ce Biserica trebuie să se implice în politică. Ea trebuie să facă politică într-un anume sens, iar această politică trebuie să fie politica neamului - să urmărească împlinirea în istorie a destinului neamului căci, după cum spunea Căpitanul: "Telul final nu este viața. Ci Învierea. Învierea Neamurilor în numele Mântuitorului Iisus Hristos. Creația, cultura, nu-i decât un mijloc, nu un scop, cum s-a crezut, pentru a obține această Înviere. Este rodul talantului pe care Dumnezeu l-a sădit în neamul nostru, de care trebuie să răspundem. Va veni o vreme când toate neamurile pământului vor învia, cu toți morții și cu toți regii și împărații lor. Având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. Acest moment final, *Învierea din morți*, este telul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam".

Biserica nu trebuie să adopte o ideologie politică pentru că deține supremul Adevăr, îl deține pe Hristos care este Adevărul, Calea și Viața; dar ea trebuie să ia poziție în fața politicului corupt și demonizat. O singură dată în istorie, cei care constituiau politicul au adoptat calea Crucii, au înțeles că misiunea Bisericii este misiunea finală a omenirii, este destinul eshatologic al lumii. Ei s-au pus în slujba ei - misiunea Bisericii devenind și misiunea politicului acelei vremi. Mă refer, desigur, la perioada Primei Birninte Legionare.

În concluzie, considerăm că Biserica este datoră să se implice în sfera politicului în măsura în care acesta

generează cadrul social-economic în care oamenii își desfășoară viața și își lucrează mântuirea. Biserica trebuie să așeze politicul sub acoperământul învățăturii creștine, să ajute la purificarea și scoaterea acestuia din dependența față de puterile întinericului. Biserica trebuie să se conducă, în acest sens, după cuvintele Mântuitorului: "Dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu". Întrucât de la Dumnezeu avem propria noastră viață, să nu avem nici o reținere în a o înapoia prin jertfa noastră, conștiinți fiind că jertfa cere învierea.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

Radu Bold, student în anul IV la Facultatea de Teologie din Cluj.



MIRCEA NICOLAU

Obligația Bisericii de a se implica în treburile publice era puternică acum 50-60 de ani...

... Astăzi, societatea noastră nu suferă atât de pe urma faptului că unul sau altul nu a postit, sau nu și-a făcut îndatoririle față de Biserică, ori din cauza adulterelor și multor altor asemenea lucruri deosebit de grave. Să ne gândim cât atât mă toate acestea în fața lui Dumnezeu când avem în momentul de față terorismul organizat, crima

colectivă, dictată de oameni de stat, când mor zeci și sute de mii de oameni! Acestea sunt grozăviile timpului nostru și în fața lor trebuie să ia Biserica atitudine. Da, este reprobabil, este cutremurător că unul își omoară fratele, fiul își omoară tatăl, un criminal omoară trei oameni ca să-i tâlhărească. Dar ce să spunem noi despre teroriștii care ucid oameni cu care, la urma urmei, nu au nici un raport direct?! Câte 20-50... Aruncă un avion în aer... Ce să spun despre conducători de stat care atacă teritorii îndepărtate și ucid în masă populațiile nevinovate de acolo?!

Atunci cum oare să nu se vorbească despre necesitatea implicării preotului în viața politică și socială?!

Toaca de aramă de la Tismana.



PR. LIVIU BRÂNZAȘ

Renașterea reală a societății românești nu poate începe decât pe fundamentul creștin al Sfinților Părinți, pe Biserica harică și în spiritul omeniei și eroismului românesc dovedit de-a lungul secolelor...

... Apreciez că tânărul student teolog (ca de altfel și colegii săi) a ridicat foarte frumos chestiunea raportului dintre Biserică și politic. Cred că toți cei vârstnici sunteți în asertimentul meu când afirm cât de teribili și profunzi sunt acești tineri. Ei bine, se știe că în ultimii ani au fost eliminați de la Facultatea de Teologie din București studenți care au participat la Piața Universității și au desfășurat activități cu caracter politic. Biserica Ortodoxă Română nu are dreptul să facă așa ceva până când nu va fi

condamnat Patriarhul Miron Cristea care a patronat instaurarea primului regim dictatorial din România în 1938. În acea perioadă a fost asasinat în chip ilegal unul dintre fruntașii neamului românesc, care a îndemnat naționalismul pe linia creștină eroică. Tineretul care l-a urmat pe Căpitan a atins culmi de sfințenie. Eu am împărțit cu unii dintre acești legionari celulele din temnițele comuniste. Ori de câte ori am văzut un confrate cleric tremurând în fața banului sau clătănându-se din cauza paharului, m-am gândit la

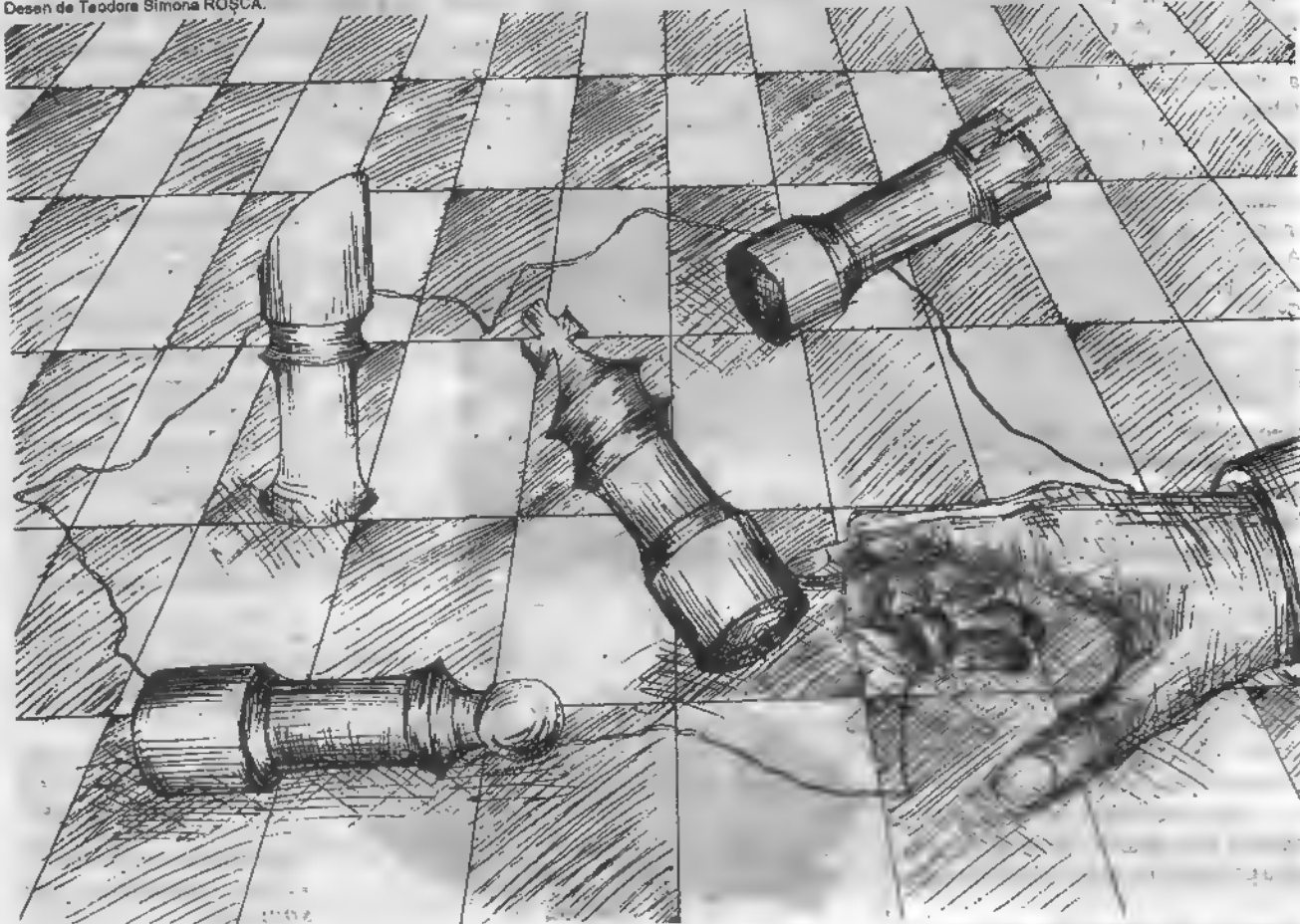
Gheorghe Jimboiu, sau la Valeriu Gafencu ori Costache Oprișan, Dan Mihăilescu și la atâția alți tineri ce au reprezentat culmi de trăire creștină.

Ei bine, începând cu guvernul tiraniei carliste, patronat de Patriarhul Miron Cristea, și continuând cu politica de închinare în fața comunismului a unor succesori ai săi, mă întreb: *toate acestea nu erau acte politice?* Deci, până când Biserica nu va condamna aceste acte contrare credinței și tradiției noastre strămoșești, ea nu are dreptul moral de a interzice tineretului actual să își aleagă o cale politică în favoarea intereselor naționale și creștine. De aceea îndemn pe tinerii teologi (și în general tineretul din România) să nu se lase impresionați de asemenea interdicții.

Poate că noi, clericii care am suferit persecuții politice, vom rosti un cuvânt public în acest sens.

A consemnat Ovidiu GULEȘ.

Desen de Teodora Simona ROȘCA.



MISCAREA LEGIONARĂ ȘI BISERICA

**DIN SCRISOAREA-RĂSPUNS
ADRESATĂ DE CĂPITAN
UNUI PREOT-PROFESOR.**

Linia istorică este una: aceea pe care o trăim noi. Căci noi trăim în veac. Linia Bisericii este cu mult deasupra noastră. Către ea tindem, dar nu realizăm decât puțin. Pentru că trăim sub condamnare și sub piatra de moară a păcatelor noastre, a lumii și a moși-strămoșilor noștri.

Recunoaștem că suntem păcătoși: aceasta este atitudinea legionară față de Biserică.



Mi se pare însă că și reprezentanții ei, oamenii, s-au îndepărtat de la linia Bisericii, în fapt.

Așa bunăoară: Preoții binecuvintează cu mâna lor armele, săbiile, puștile, mitralierele și tunurile armatelor care pleacă la război. Ei merg în fruntea armatei și îndeamnă trupele să se lupte cu vitejie, să reziste, să tragă...

Dacă preoții binecuvintează armele, înseamnă că sunt bune. Dacă sunt bune, înseamnă că le pot întrebuiți și ei (căci e penibil, într-adevăr penibil, ca ei să spună soldaților: trageți numai voi cu ele, noi nu tragem că e păcat). Iar dacă nu sunt bune, pentru ce le binecuvintează?

Preotul cu crucea și cu pușca?

Întreb: cine va putea scoate din istoria românilor sau care Sinod va afurisi pe Popa Balint și pe alții ca el?, care într-adevăr au stat cu pușca într-o mână și cu crucea în alta.

Cine va fi acela care va afurisi în numele Bisericii Catolice pe călugărul de acum două săptămâni?, care a murit la mitralieră, alături de alți călugări, după ce a tras toate cartușele, apărându-și altarul și sfintele icoane.

Pe câmpul de luptă sunt trădători. Ei sunt împușcați de plutonul de execuție. Biserica nu afurisește plutonul. Din contră, ia parte în scenă.

Biserica spune: cel ce a ucis nu poate fi preot.

Răspund: la Carmen Sylva este preot un fost învățător, căpitan în timpul războiului, care a tras și a ucis, a ucis mulți. Și ca el sunt foarte mulți preoți.

De cei ce au ucis pe Stelescu se zice că trebuiesc dați afară de la Teologie. Cred că nu. Și pentru motivul de mai sus, dar și pentru altul. Ei pot zice: Nu ne facem preoți. Ne facem cizmarii. Dar vrem să învățăm Teologia.

Iată fapte. Fapte de pe pământ.

Cred, însă, în superioritatea nepieritoare a principiului Bisericii creștine! Biruința veșnică și adevărată este Biruința născută din martiriu.

Cornelin Zelea Codreanu,
25 Noiembrie 1936.

IUBIREA - PROGRAMUL DE CARE ARE NEVOIE TARA

Dumnezeu a creat lumea din bunătațe, pentru ca să facă părtaș și alte ființe de iubirea Lui intertrinitară. Pentru răscumpărarea noastră, Fiul lui Dumnezeu s-a întrupat și a pățimit pe Golgota tot din infinita Sa iubire. Sângele care a curs din coasta lui Iisus pe Cruce țâșnea din inima iubirii Sale. Creația și jertfa sunt opera aceleiași iubiri.

Pe baza acestui adevăr suprem, înseamnă că tot binele izvorăște din iubire, iar tot răul din absența iubirii. Fără iubire nici un act



al omului - nici chiar martiriul - nu valorează nimic (1 Cor. 13,3). Numai iubirea poartă pe om pe calea strădaniei creatoare și a suferinței mântuitoare. "Dacă iubirea s-ar fi stins, atunci apostolii nu ar mai fi vestit Evanghelia, iar martirii ar fi refuzat să-și mai verse sângele" (Sf. Tereza de Lisieux).

Diferența specifică dintre "fiii lui Dumnezeu" și "fiii diavolului" constă în atitudinea față de iubire, exprimată în capacitatea sau incapacitatea de a iubi (1 Ioan 3,10). Credinciosul "fierbinte" pe care îl dorește Mântuitorul este creștinul plin de iubire ardentă, iar "căldicelul" pe care îl va scuipa din gura Sa este creștinul lipsit de flacăra iubirii (Apud 3,16). Binele din lume este proporțional cu gradul de iubire din sufletele oamenilor.

În viziunea creștină, înnoirea societății se realizează numai prin oameni noi, oameni care și-au transfigurat sufletul în duhul iubirii creștine. Numai când România va deveni o țară "a credinței lucrătoare prin iubire" (Gal.

5,6), numai atunci va deveni și o țară a cinstei, a dreptății, a prosperității pentru toți. Numai sub ploaia iubirii va înflori o nouă primăvară românească. O țară nu se poate înălța decât prin jertfă, iar jertfa nu se naște decât din iubire.

După atâtea decenii dominate de ideologia urii, îndemnul Sf. Ap. Pavel este de maximă actualitate: "Răvniți însă la darurile cele mai bune. Și vă arăt încă o cale care le întrece

pe toate" (1 Cor. 12,31). Această cale "care le întrece pe toate" este iubirea. Iubirea de oameni întemeiată pe iubirea de Dumnezeu.

Iubirea este pârgă înălțării omului. Iubirea intensifică dispozițiile virtuozității sufletului. Iubirea este cheia dreptății sociale. Părinții Bisericii au subliniat în permanență efectul fericit al iubirii: "Cel ce iubește pe aproapele va dori și va lucra în așa fel, ca să se îndeplinească și aproapele aceleiași lucruri ca și lui însuși" (Sf. Iustin Martirul). Un om animat de un asemenea spirit de iubire va fi un luptător pentru dreptate.

Iubirea este o stare de maximă conștiință. Iubirea crează în suflet conștiința datoriei și responsabilității. "Când neamul tău e necredincios, sau e pe cale să-și piardă credința, e mult probabil că și tu ești sau vei deveni

necredincios, ca să nu mai vorbim de urmașii tăi. Tocmai de aceea, un individ credincios va lupta totdeauna pentru credința întregului neam... Lupta pentru mărirea neamului pe linia virtuților creștine nu e decât lupta pentru preamărirea lui Dumnezeu în făptură" (Pr. Dumitru Stăniloae: *Ortodoxie și Româanism*). În acest sens, absența din câmpul realităților sociale și naționale, mai ales într-o epocă istorică dramatică, echivalează cu o dezertare de la datorie.

Imperativul major al momentului istoric actual este lucrarea de restaurare a sufletului românesc prin virtutea iubirii. Acesta este marele program de care are nevoie țara. Numai uleiul iubirii va putea vindeca rănilor sufletului românesc desfigurat de mercenarii diavolului, care au acționat mai multe decenii pe calea Ierihonului din acest veac al treilea.

Pentru această operă de încreștinare în profunzime este nevoie de un cler de elită și de o mișcare spirituală care să dinamizeze sufletul românesc spre acest ideal. Numai iubirea în acțiune va crea o nouă Românie creștină.

Pr. Liviu BRÂNZAȘ



APARIȚIA CĂPITANULUI ✱

CAPITOL EXTRAS DIN
CARTEA CORNELIU
ZELEA CODREANU,
EROU NEO-
COSMOGON,
EDITURA CARPAȚII,
MADRID 1987.

Fenomenul cosmogonic se înscrie în existență atunci când soarta societății se găsește pe muchie de cuțit, sub biciuirea continuă a forțelor demonice, demobilizatoare, și sub renunțarea crescândă de a se apăra a societății. Este epoca în care străfundurile umane încep să se zbuciume, să caute o cale de scăpare, o formă de luptă împotriva răului ce zguduie așezarea tradițională.

La prima vedere, acest reflex spiritual de auto-apărare, apare ca un fenomen inexplicabil, izbucnit din substratul adâncurilor insondabile. Este momentul cosmic al echilibrului instabil care se poate întinde pe decenii și-n timpul căruia se ivesc cele mai temeinice și înălțătoare argumente capabile să răstoarne întreaga schelăne a forțelor de descumpănire. Reacție spontană, profundă, încălcată de posibilități latente. De la reflecții tangențiale și aforisme se ajunge la concepții filosofice, doctrine socio-politice și studii analitice, prin care se combate degradarea ce copleșește om și societate.

Toți acești combatanți ai unei epoci de declin - al căror spirit caută să ridice simțirea și receptivitatea ființei umane - sunt, am putea spune, oameni cosmogonici. Raportul este clar. Omul cosmogonic este acela care, trăind în epocă tragică a schimbărilor esențiale, înțelege sensul metafizic al reîntoarcerii către transcendent, depune un efort imens pentru a impune o revenire către formele esențiale care, punând stavilă marilor prăbușiri, ridică omul.

Ființă încălcată de valori spirituale, gândirea lui este permanent îndreptată către binele pe care-l poate sădi în inima omului. Destinul lui este de a face legătura între OM și CER, a căror apropiere și contopire, într-o simbioză transcendentă, constituie singura posibilitate de înțelegere a existenței și singurul mijloc de depășire a momentului critic.

Eroul cosmogonic este cu totul altceva. El apare sub un alt aspect: impune de la început forme, concepte și acțiuni. Pe traiectoria lui existențială, luptă, suferă, moare, lăsând în urmă o

gândire unică, neștearsă, pe indicile căreia urmașii duc mai departe marea reînviere a trăirii și înălțării.

Viața acestui ales - spre deosebire de viața omului cosmogonic - ascunde o intervenție a forțelor supranaturale. Destinul lui depășește structura curentă a individului. Pentru el totul se înscrie pe coordonate excepționale. În manifestarea lui, totul are o nuanță superlativă, un

DE FAUST BRĂDESCU

viitorul, dezvăluind primejdia, dând la lumină căile eliberării, ale ieșirii din haos.

Moartea eroului determină punctul culminant al misiunii sale cosmogonice. Prin dispariția lui însă, nu încetează nici sensul demiurgic al misiunii, nici fluidul magnetic al marii sale personalități, nici măreția învățămintelor.

Perpetuarea adevărului se continuă în mod apostolic. Misiunea lui se răsfânge în gândirea, țaria de caracter și forța de sacrificiu a celor ce-i au înțeles menirea.

Ca un corolar al trăirii în imaginea și învățămintele eroului neo-cosmogon, apare un mit. Dar, născut din predestinat ce și-a împlinit misiunea, ci acela al depășirii în numele lui. Prin această trăire în depășire se perpetuează voința de realizare a modificării interioare, de transformare a societății și de revenire a omului pe calea spiritualității. Desăvârșirile se impun după aceea, în timp, prin conștiința unei datorii sfinte de împlinit și dăruirea continuă a celor ce cred.

A crede, în sens dinamic, înseamnă a continua opera marelui demiurg pe baza aceluiași esențe și finalități, sub semnul aceleiași discipline

voluntare, cu aceeași tenacitate și forță de sacrificiu. A crede deci, în gândirea legionară, înseamnă a da neconștient din plin, în convingerea împlinirii unui rost suprem, a unei meniri.

Trecerea din cercul existențial al materialismului, al sărăciei spirituale și al neputinței de înțelegere, schimbă ciclul trăirii și desăvârșirii umane. Omul crede în ceva ce-l depășește și care îi deschide căile unei împliniri. La parte la o schimbare unică în felul ei, care, în terminologia particulară a doctrinei legionare poartă numele de "ÎNVIERE". Adică, revenire, renaștere, trecere de prag. Prin această înviere omul și națiunea se purifică!... O viață nouă începe sub semnul curățeniei sufletești și a unei stări spirituale.

Omul legionar urmează calea deschisă de eroul demiurg având convingerea că el însuși ia parte la o nouă cosmogonie, la o nouă creație. Oare poate fi ceva mai măreț decât această cauză personală prin care omul, reclădindu-se interior, reclădește o lume?!



sens ascuns, ca și cum fiecare gest, fiecare cuvânt spus este menit să înscrie un început de veac. În frământarea copleșitoare, numai el este un NEO-COSMOGON, de prezență meta-umană și de creație transformatoare.

Spre deosebire de oamenii cosmogonici, el nu-și aparține. El urmează o linie directoare în care toată simțirea sa este îndreptată CĂTRE ÎNĂLȚIMI, iar toată țaria și adevărurile îi vin DIN ÎNĂLȚIMI.

Eroul neo-cosmogonic joacă pe tabloul marilor definiții, condus nu de rațiune, ci de taina unei împliniri. El stabilește raporturi neînțelese de alții, pe care le transformă în adevăruri ce frâng răul din om și descumpănirea din societate. Gândirea lui depășește fenomenul, neputința și lășitatea. În el totul găsește un răspuns, o cale de trecere, o izbândă. Deci, o împlinire!

Purtat totdeauna de frământarea intensă ce-i încălzește sufletul și cugetul, el se găsește permanent dincolo de prezent, preîntâmpinând

SCHINGUIREA LUI OPRIȘAN

(Fragment din volumul *Memorii Stigmatizate*, de Virgil Maxim)

La Penitenciarul Gherla nu ne dădeam seama de curgerea timpului. Cred că ne aflam în a doua parte a lunii Octombrie 1951.

Într-o seară a intrat în camera 99 încă un grup de studenți, destul de mare (30-40?) între care și Oprișan Constantin. Aurel Obreja, profitând de tumultul întrării, mi-a făcut semn spre Oprișan, șoptindu-mi: -Asta-i Constache... Îl știam numai din auzite până atunci.

Deși era foarte slab și bolnav, figura lui inspira încredere și bărbia puțin înaintea îi dădea un aer de voință deosebită.

Toți păreau timorați, dar nu deznădăjduiți. Până spre miezul nopții, toți au fost alungați

sub lovituri de băta, purtând în spărie saci plini de cărămidă, până la epuizare, prăbușindu-ne unii peste alții.

Spre miezul nopții a intrat în cameră un bărbat osos, cu capul parcă prea mare în raport cu trupul, cu pantaloni scurți, din pânză de doc maron, din care ieșeau niște picioare păroase, osoase, în maiou cu mâneci scurte, fața asimetrică cu maxilarele puternice și cu mișcări de fiară, stăpână pe junglă.

Pentru mine, ochiul, acest "luminător al trupului", este prima fereastră prin care mă uit în adâncul acestui necunoscut, sufletul omului.

Ochiul lui Turcanu - fiindcă el era cel prezentat, pe care-l vedeam pentru prima dată -, erau ochii ticăloșului capabil de orice crimă pentru a-și atinge scopul lui mârșav.

Ni s-a ordonat să ne așezăm într-un cerc.

În latura din față, cam pe la mijloc, era și Oprișan. De Turcanu am aflat că-l chema și Eugen.

S-a așezat la oarecare distanță, chiar în fața lui Oprișan.

Cu aerul unui desăvârșit programator al vieții ce avea să se deruleze în viitor pentru fiecare dintre noi, a început să vorbească:

- Ați fost proiectați de la început să deveniți ceea ce în intenția noastră se cheamă "om nou", al societății socialiste și în final comuniste.

Faptul că ați refuzat de la început să vă angajați conștient pe acest drum, ne-a determinat pe noi să acționăm asupra conștiințelor voastre,

pentru a vă regăsi pe voi înșivă; a vă face să înscrăpești fiecare, conștient, pe aceste coordonate ale cinstei, ale idealurilor concepției materialiste, dialectice care vizează eliberarea omului de jugul dogmelor mistice și realizarea fericirii pe pământ.

Reacția celor prezenți a fost corectă, așteptărilor lui.

- Dacă acestea sunt metodele cu care acționează acest ideal de care vorbești, nu vei ajunge la nici o fericire, i-a replicat Oprișan. De ce nu ați venit cu argumente raționale, demne de oameni de știință, așa cum vă auto-intitulați, cunoscători ai realităților materiale precum și ale spiritului uman? De ce v-ați pretat la joșnică folosindu-vă de metode barbare, de constrângere și siluire a voințelor și conștiințelor? Și de ce măcar, acum, nu acceptați discuția ci continuați tot cu acte de teroare și suplicii? Cu aceste metode nu convingeți pe nimeni, ba din contră îi îndepărtați sau creați monștri spirituali și morali, politici și sociali!

Turcanu asculta ca pe ghimp, dar nu l-a întrerupt, voind să vadă ce s-a ales din toate "munca" lui. Și deodată a izbucnit nervos.

- Tu să taci! Că din pricina ai întârziat atât de mult "opera" de transformare, pe care trebuia și pe care m-am angajat să o realizez!

- Nu vei realiza și n-ai realizat nimic! Torce crezi că ai realizat este o închipuire a minții tale bolnave, azis Oprișan, privind-l țintă pe Turcanu.

COMANDANTUL LEGIONAR IULIU STĂNESCU

Din ura unei sentințe comuniste, istoria românească va păstra portretul unui comandant care s-a opus dictaturilor și comunismului.

După executarea pedepsei, din Sentința pe care o reproducem mai jos, de 6 (șase) ani de detenție politică, pentru aceleași fapte a fost condamnat de Trib. Militar din Craiova, la 23 ani de închisoare și confiscarea întregii averi, alături și a rusei în care locuia familia, cusă care rămasese neconfiscată după prima sentință.

Ne rugăm pentru odihna de vece a Comandantului legionar Iuliu Stănescu; iar pe fiica sa Cornelia, acum cu numele de familie Ștef, care a fost uhurgată de comuniști din casă și din școli, o rugăm să primească asigurarea deosebită a nostru respect.

R.P.R.

TRIBUNALUL MILITAR TERITORIAL
BUCUREȘTI
Dosar 2646/1955

COPIE-EXTRAS
SENTINȚA nr. 1490

Aslăzi 26 Octombrie 1955

Tribunalul Militar Teritorial
București

S-a întrunit în ședință publică..... în scopul de a judeca cauza privitoare la:

STĂNESCU IULIU, născut la 26 Octombrie 1905, în comuna Mirșani, raionul Gura Jiului, regiunea Craiova, fiul lui Gheorghe și Ana, actualmente de profesiune agricultor, fost profesor de filozofie și matematici, căsătorit, având un copil, ca studii are facultatea de filozofie și matematici, fără avere, cu ultimul domiciliu în comuna Mirșani, raionul Gura Jiului, regiunea Craiova, învinuit pentru crima de activitate intensă contra clasei muncitoare și mișcării revoluționare p.p. de art. 193 indice 1 al III.C.P.

În fapt:

Acuzatul STĂNESCU IULIAN, a intrat în mișcarea legionară în anul 1928, pe când era student la București, făcând parte din grupul de legionari care, împreună cu C.Z. Codreanu, în anul 1927 a pus bazele mișcării legionare la noi în țară.

Terminând universitatea, în anul 1932, s-a înapoiat în comuna natală Mirșani, unde locuia și părinții, cu însărcinarea de a organiza mișcarea legionară în fostul județ Dolj.

În fostul județ Dolj, acuzatul a început activitatea legionară cu un număr de 10-12 membri, pentru ca în anul 1933, numărul acestora să treacă de 100 (25-30 cuiburi legionare).

Legătura politică superioară a acuzatului o constituie preotul Dumitrescu Borșa și C.Z. Codreanu.

Pentru meritele sale față de mișcarea legionară în anul 1933 a fost propus candidat pe listele partidului "Totul pentru Țară".

În vederea reușitei în alegerea în mișcarea legionară, acuzatul a depus o intensă activitate politică. Astfel, a îndrumat activitatea legionarilor organizați din comunele Bratești, Lăcusteni, Daneși și Damiani.

În preajma alegerilor din anul 1938, la librăria toslă "Mirescu" din Craiova, acuzatul a participat la o adunare a legionarilor, dând cu

această ocazie - o serie de indicațiuni cu privire la desfășurarea alegerilor.

Alături de cât și după alegeri, acuzatul vorbea grupurilor de țărani despre rolul și scopul mișcării legionare de la noi în țară, atrăgând de partea programului partidului naționalist-demagog al mișcării legionare o serie de țărani din fostul județ Dolj.

Acuzatul plătea cotizațiile legionare la București la cuibul central al grupului de organizatori ai mișcării legionare.

În toată această perioadă, acuzatul a făcut o serie de abonamente la publicațiile legionare și se îngrijea de primirea și difuzarea materialului de colportaj legionar.

Pentru activitatea sa, C.Z. Codreanu, în anul 1933 i-a conferit gradul de ajutor comandant legionar.

În consecință:
TRIBUNALUL
ÎN NUMELE POPORULUI.
HOTĂRĂȘTE:

Cu unanimitate de voturi, făcând aplicațiunea art. 193 indice 1 al III.C.P. art 304 și 463 C.J.M. îl condamnă pe STĂNESCU IULIU, la 6 (șase) ani detențiune grea și confiscarea averii personale imobiliare înafara casei de locuit.

Îl compută prevenția de la 19 Iulie 1955.

Îl obligă la 250 (două sute cincizeci) lei chelluiei de judecată.

Data și citită în ședință publică astăzi 29 Oct. 1955.

Baza - arhiva Ministerului Apărării Naționale

Văzul
Comandantul U.M. 02405 Pitești
Lt. colonel

ss. indescifrabil
Pentru conformitate
VD/DD/2 ex
ss. indescifrabil

Această înfruntare publică, ca o scăpărare de săbii într-un duel botântor de ambele părți, a aruncat parcă o rază de speranță tuturor sufletelor.

Instinctiv, toți cei din jur, se strâneau în jurul lui Opreșan, ca lângă ultimul punct de salvare, care trebuia el însuși salvat.

Ca într-un fel de ultimă zvârcolire de fiară care-și simte sfârșitul, Țurcanu s-a apropiat de Opreșan, cu mâinile întinse spre gâtul lui, vrând parcă să-l sugrume. Dar s-a oprit, rânjind printre dinți:

- Lasă că-ți arăt eu ție!

Opreșan l-a privit fără să clipească.

Și mi-a fulgerat prin minte cuvântul Sfântului Arhanghel Mihail în disputa cu satan pentru trupul lui Moise: "Certe-te pe tine, Domnul, diavole!"

Țurcanu a făcut semn "colaboratorilor".

Mulți și-au plecat capetele, alții și-au închis ochii. Șiriam ce va urma.

Doi dintre "colaboratori", au trecut deoparte și de alta a lui Opreșan, care era întins cu fața în sus. Țurcanu, sprijinindu-se pe umerii celor doi, s-a urcat pe pieptul lui Opreșan, apăsând cu toată puterea pe iorace, până ce aerul era evacuat. În acel moment punea un picior pe gâtul lui Opreșan, sufocându-l, dând din când în când drumul apăsării, așa fel încât, în reprize scurte de inspirație, victima, complet epuizată, părea că va expira din moment în moment.

Și supliciu se repeta, până ce sângele începea să se prelingă din plămâni la colțul gurii, în inelul de tuse sufocantă.

Atunci Țurcanu mai apăsa odată pe torace cu ambele picioare, având o mină de satisfacție drăcească, și cobora zicând lui Opreșan: "Așa mori, încet, încet! Picătură cu picătură! Scoală-te! Opreșan s-a sculat și mi s-a părut că văd o minune: Învierea din morți!

Nu mai văzusem un astfel de supliciu! Toate prin care trecusem până acum împreună cu ceilalți frați de suferință mi se păreau minore fafă de ce văzusem acum.

Mă rugam lui Dumnezeu în tot acest timp, făcă să știu ce anume să cer, ci surprindeam doar un gând care striga în mine: Doamne! Doamne!

Și acest fel de schingiuire publică făcea parte tot din metodele de înspăimântare a conștiințelor.

Înainte de plecare, Țurcanu m-a privit de sus până jos. Din privirile lui am înțeles că mă așteaptă noi încercări.

(...)

M-am cutremurat.

Doamne, am zis plângând în inima mea, mare este taina Ta! Tu mă păstrezi în viață împotriva așteptărilor dorinței vrăjmașilor mei, faci din mine "priveliște înaintea oamenilor și a îngerilor", dăruindu-mi mila Ta, dincolo de vrednicia mea. Iar dacă este voia Ta să-ți arăți puterea întru neputința mea, răbdarea în slăbiciunea mea, curajul și îndrăzneala mărturisirii întru frica mea, dă-mi harul Tău și întărește-mă să nu mă clatin în fața celor ce mă prigonesc și celor ce caută sufletul meu și să nu mă rușinez înaintea lor. Ci mă ridică biruitor din moarte ca să preanuiesc Numele Tău și să-mi dai măntuirea Ta.

Așa m-am rugat în sinea mea și am plâns, fără să știu nimeni de ce plângeam.

Virgil MAXIM



MĂRTURISRI

Am cunoscut
Mișcarea Legionară prin
doamna Chirulescu în
de epocă întunecată închisoare din
Găluți unde era director
călăul Goiciu.

Nu eram străină de lupta legionarilor.

Cunoșteam cântecele lor și duhul creștin și românesc care îi însușeau, de la frații mei: Cristea, Costică și Ionel. Toți îmi erau dragi, dar Cristea, pe care mama mi-l încredinșase mie să am grijă de el, era cel mai aproape de inima mea. Între mine și el era o diferență de vârstă de zece ani. Când era mic îmi spunea "mămica".

Mama mea, Dumnezeu s-o ierte, dăduse viață la 14 copii.

Doamna Chirulescu, în cele mai grele zile din viața mea, a fost ca un balsam pentru sufletul meu chinuit. Și ea ca și mine făcea parte dintr-o familie legionară greu încercată.

Lângă ea am plâns după cei doi copilași, Corneliu și Gabriela, pe care îi lăsasem singuri să-i crească rudele și vecinii.

Soțul meu, care luptase pe frontul anti-bolșevic, căzuse prizonier în 1942 la Cotul Donului și a stat captiv în ghepurile Siberiei 9 ani. Cei mari din Occident, "Campionii" drepturilor omului, tăceau ca niște făruroni ai acestui rău. Doamna Chirulescu fusese soție de ministru legionar, era soră cu Iordache Nicoară, ucis mișelește de gloanțele satanei, și soția cu maica Mihaela de la mănăstirea Tudor Vladimirescu, moartă în temnița Ciucului.

Bu am fost arestată odată cu tatăl meu, Anton Paragină, cu doi cununați, Tânase Ghiniță și Marian Voica, și cu doi nepoți, Gelu Popovici și

ECHO



IDEALURILE ȘI NEPUTINȚELE NOASTRE

Răspund întrebărilor care
mi-au fost adresate privind
publicarea în *Gazeta de
Vest* articolului *Unde este
Roma eternă?* (G.V.,
Martie, crt., p. 12).

Îl cunosc pe tânărul Ovidiu Guleș, directorul acestei reviste, și exclud orice intenție de jignire a vreunei biserici și a credincioșilor ei.

Cele scrise în respectivul articol se întemeiază pe citate și luări de poziție semnate de preoți și prelați catolici (nu

Gică Paragină, care nu aveau atunci decât 14 ani.

Frații mei au luptat în munții Vrancei cu arme în mână împotriva bolșevismului. Cristea a murit acolo. Am plâns mult în temniță. Doamna Chirulescu mă lasă să plâng și mă mângâia: "Nu-i rău că plângi Florico, suferința purifică și înalță pe om, fiindcă suferința pentru un suflet creștin e zbor". N-am să uit niciodată cuvintele ei.

Din închisoare am aflat că "partidul" a făcut din casa mea club pentru tineretul comunist și în disprețul și ura lor proletară i-au dat foc până la urmă. Suferința mea nu mai avea margini. Au sărit oameni de omenie să stingă focul și tot ei mi-au spus după ce am venit acasă că erau unii care stăteau cu mâinile în buzunare spunând celor din jur: "Lăsați să ardă cuibul acesta de legionari!"

Casa părintească era o ruină unde o bătrânică, mama mea, alerga ca o umbră prin curtea pustie.

În 1951 a venit soțul meu, Ionică Ilade, din captivitate și nu m-a găsit acasă, iar cei doi copii nu-l cunoșteau.

Bucuria lui că fusese eliberat s-a transformat în tristețe.

Când am fost și eu liberă, încă eram o femeie în putere și împreună cu soțul am început o muncă grea ca să ne ridicăm din cenușă. Am muncit la colectiv, prost plătiți, și ne-am refăcut gospodăria. Am mai născut un copil, pe Dorel, actualul învățător, care s-a așternut ca o velină peste suferințele noastre.

Cornel și Gabriela sunt la Brașov și sunt un cântec drag pentru mine. Mă bucur și de nepoții inimoși. Sunt bătrână. Anul acesta împlinesc 80 de ani. Pe soțul meu l-am condus la cîmîtur. Îi pot după dătină pomenile. Mi-i sufletul împăcat. Pe cei care ne-au dușmănit i-am iertat fără să-și ceară iertare.

Nu-mi pare rău de câte am făcut. Pentru învățătura lui Hristos și a Neamului nostru românesc am făcut prea puțin.


Florica PARAGINĂ ILADE

știm dacă ar exista riscul unor posibile falsuri, bine regizate de dușmanii creștinismului, risc care nu a fost luat în considerare).

În cuprinsul articolului la care ne referim, întâlnim recomandarea aspră și pretențioasă a idealului creștin, ideal adoptat în primul rând de tineri, întotdeauna receptivi - fără târguieli - la primirea Adevărului.

Chiar dacă până și majoritățile recunosc și doresc uneori valorile esențiale ale creștinismului, de cele mai multe ori ele se opresc în neputința greutăților de zi cu zi sau a pretenției cuminenții.

Pentru o asemenea stare, în care ne lipsește aripile desprinderii noastre de cele lumiești, atunci când simțim că adevărurile ne deranjează, bunătatea lui Dumnezeu ne acordă o cale de mijloc, oferindu-ne câteva

 cuvinte în Noul Testament, cuvinte pe care le redau acum cu aproximație: M-am făcut tuturor de toate ca pe toți să-i câștig la Hristos (Sf. Apostol Pavel către Corinteni); sau, dând mâna cu Sf. Apostol Petru pentru a-L urma pe Hristos, vom plânge amarnic și ne vom lepăda și noi de trei ori, nu spre răstăcirea noastră ci pentru a reveni la Hristos.

Dar dincolo de neputințele noastre și dincolo de greșelile pe care le-ar face tineretul prin cutezanța și lipsa lui de experiență, totuși el - acest tineret - este singurul care ne poate asigura înfăptuirea visului și viitorului pe care îl dorim.

Continuând cu aprecierile despre Ovidiu Guleș, ca director și prim răspunzător de aprobare pe care a dat-o pentru apariția articolului în discuție, confirm sentimentul păreni de rău pe care Ovidiu Guleș îl trăiește când i se fac cunoscute abateri de la legile creștine. Întotdeauna a fost respectuos față de Biserică și de slujitorii Bisericii, cunoscând că și preoții pot fi supuși greșelilor.

Despre Ovidiu Guleș mai pot spune că, în calitate de ziarist, s-a ferit să pună unele întrebări incommode unor conducători ai bisericii, reproșându-le tăcerea ori faptul că i-au exclus din scrisul și predicile lor pe Ion Moța și pe Vasile Marin, mucenici ai Crucii care au apărut cu viețile lor și biserica romano-catolică. De asemenea, nu a vădit cu toată puterea - din aceleași considerente - pe unii din conducătorii bisericii unite care, după Decembrie 1989, s-au asociat la afirmațiile comuniștilor dărâmatari de biserică și au denigrat Mișcarea Creștină Legionară din care Moța și Marin făceau parte. În același timp, Ovidiu Guleș s-a apropiat cu smerenie de mucenicia Mitropolitului greco-catolic Ioan Suci, martirizat în închisorile comuniste, despre care se cunoaște că a simpatizat Mișcarea Legionară.

Păstrându-Vă aceeași amintire vie, tuturor ierarhilor și preoților ortodocși, uniți și catolici, prezenți în luptă ce se desfășoară în contra răului comunist, ne rugăm Sfinților Voastre pentru binecuvântarea de care au trebuință cei ce continuă să se împotrivescă celui rău.

Zaharia MARINEASA

Poetul ION BARBU a îmbrăcat cămașa verde legionară

"Salutăm aici, cu nespusă bucurie și dragoste caldă, prezența camaradului Ion Barbu în paginile noastre. (...) Insula de mărgean a liricii barbiene reapare la suprafață, cu strania-i plutire gravă și cu lumina ei îngândurată. Poemul inedit pe care-l publicăm aici, fecundat de inspirația legionară, e o ingenunchiere de imn, elegie și legendă lângă moartea de baladă mușceleană a unui camarad. Reînnoit, cu vibrantă vigoare și sunet tânăr și larg, poetul Ion Barbu își ridică, astăzi, în proaspăta amiază legionară, verzile lui harfe adânci. Și cântecul urcă..." (Falanga, 18 Noiembrie 1940).



Ion BARBU

Tindă, bisericei din Jupânești lui Radu Gyr

*Munte-al Muscelului: cetini
Pe spatele pietre crăiești,
Domnescul rău să-l încetini
La locul numit Jupânești*

*Anii mei tineri, ostateci
Acelor nisipuri și pruni
Feciori se întorc și sălbateci,
Cu scurte nume de huni.*

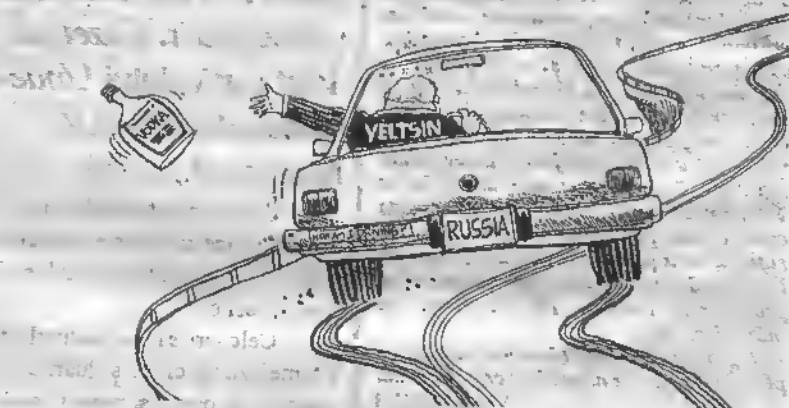
*Calul din nou peste cremeni
Spre rău copitele trage - și
Să-încet țârgovețul, asemeni
Ei, Clarei, letinei din Argeș.*

*Așa cum apele Doamnei
Prin Ponturi se-adună cu Padul
Îi mănă acești anii: anii toamnei...
La Stancu Ion, camaradul.*

*Ca el, deslegat în cântare
Prin plumbul sutașului beat
Ridic spre avere cântare
Un suflet golaș de băiat.*

*Picioare de capră Satana
Apus-ă-n platan spre a mă pierde.
Grea însă, ca zana și stana,
Va trage cămașa mea verde.*

La 50 de ani după victorie...



©1995 GARY MARKSTEIN - MILWAUKEE JOURNAL, după Newsweek.

in memoriam



Date biografice:

Născut la 16 Martie 1914 în comuna Ceica, județul Bihor, fiul lui Gavrilă și Ana Corbut. Școala primară a urmat-o în satul natal. În 1931 a absolvit liceul *Sămuiul Vulcan* din Beiuș.

În 1931-1934 a urmat Facultatea de Drept din Oradea.

La 21 Iunie 1938 s-a înscris în Baroul Avocaților din Oradea.

În Decembrie 1933 a fost arestat fără bază legală cu ocazia morții lui Gh. Duca (4 luni).

Sub Carol al II-lea, în 1938, este din nou arestat și fără sentință judecătorească este trimis în lagăre la Oradea, Dragomirna, Suceava, Miercurea Ciuc și Vaslui.

A fost șeful legionarilor din județul Bihor.

În Septembrie 1940 este numit prefectul județului Fălciu.

La 30 Noiembrie 1941 se căsătorește cu Lucia Alexandru din orașul Huși, județul Fălciu.

În toamna anului 1941 este mobilizat.

În 1942 este trimis pe front în linia întâi conform dispozițiilor lui Antonescu. A fost în Regimentul 37 Artilerie timp de 3 ani.

Decorat cu Coroana României cl. V-acu Spade și Panglica *Virtutea Militară*.

La 17 Iunie 1948 este arestat, judecat fără mandat și condamnat.

A fost eliberat în 1964 și s-a stabilit la București.

După eliberare cu mare greutate a reușit să găsească un serviciu deoarece dispozițiile erau ca cei eliberați să fie plasați numai la munca de jos. Astfel a lucrat ca muncitor într-o fabrică, la o magazie. Mai târziu ajunge într-un birou de planificare și după ani de zile ajunge să fie jurist consult și apoi consilier juridic la uzina *Policolor* din București (1969-1977).

În 1977 s-a pensionat.

În 1981 a plecat în America și a cerut azil politic care a fost acordat foarte greu, dosarul fiind pierdut de două ori. Deși făcuse 18 ani și jumătate de pușcărie, nu a fost ușor să i se acorde azilul politic.

În 1990 a devenit cetățean american.

La 22 Noiembrie 1994 la ora 2 AM (dimineața) s-a stins din viață după o cumplită suferință. A murit în Cleveland, în casa fiicei lui, Gabriela, unde a stat în ultima vreme.

A fost lucid până în ultimul moment.

În clipele în care durerile erau mai calme, scria câte o notiță sau o scrisorică.

Redau extrase dintr-o notiță scrisă la 10 Septembrie 1994:

"Căpitane, Căpitane,

Mai sunt trei zile până la ziua de 13 Septembrie 1994, ziua nașterii Stăntului Corneliu Sutașul și a aniversării a 95 de ani de la nașterea ta. Suferința, durerea, mă doboară și aș vrea să mă țin încă tare când părăsesc această lume în care tu și legionarii tăi ne-am străduit, după umilele noastre puteri, să învingem slăbiciunile din noi și să dăm un sens divin acestei existențe".

Cleveland, 10 Septembrie 1994.

O altă notiță: "Încerc, și caut stăruitor ca în lupta pentru neam și Legiune în care m-am angajat să am conștiința fermă că sunt sub duhul lui Moța, Marin și Căpitanul mă aprobă. La vremea aceea, 17-19 ani (în special) l-am înțeles mult prea puțin de cum îl văd și îi pătrund măreția azi la finele vieții".

A fost înmormântat la *Orthodox Monastery of the Dormition* din Rivers Junction, Michigan.

Lucia CORBUT ALEXANDRU

VICTOR CORBUT

(1914 - 1994)



S-a născut în 16 Martie 1914 în comuna Ceica, județul Bihor, în partea Nord-vestică a Ardealului.

Diploma de avocat și-a luat-o în 21 Iunie 1938.

Încă din universitate, Corbut s-a încadrat suvoiiului de tineret naționalist și și-a făcut o completă educație pe baza principiilor spirituale ale Generației din 1922, cu caracterelor specifice ardelenesti, pe care mai târziu le-a definit și articulat Dr. Ion Banea, în cadrul Mișcării Legionare.

Prin integrarea lui în epoca aceea în Mișcarea Legionară, Victor Corbut a devenit parte din legenda Ardealului legionar.

În 1940 a fost prefect de Fălciu.

Sub dictatura lui Carol al II-lea caracteristica arestărilor și întemnițărilor sale a fost că, absolut toate, în 1933 și 1938 au fost fără mandat de arestare, cu sfidarea celor mai elementare prevederi legale ale Constituției.

Același lucru în regimul dictaturii comuniste, acumulând un număr de 18 ani și jumătate de închisoare, dintre care numai 9 au fost pe bază de sentință (în regimul comunist).

În felul acesta, Victor Corbut a fost martor la toate abuzurile și mașinațiile de ilegalitate din așa-zisa democrație din România, care erau "acoperite" și "apărate" de oculte inter-naționale, în toate aberațiile lor, abuzive.

După venirea lui Corbut în Statele Unite, aceste oculte au încercat o manevră de deportare a lui în România comunistă, pe

DE CE NU LA 51 DE ANI?



Anul acesta s-au sărbătorit 50 de ani de la prăbușirea Germaniei național socialiste. Parăzile și celelalte manifestări au fost grandioase. În plus, mediatizarea unor adevăruri istorice ale celui de-al doilea război mondial - deși încă incomplete - a întărit în mințile tuturor celor interesați și preocupați următoarea convingere:

Prin forța militară de care dispuneau, americanii puteau încheia războiul încă din 1944; ei ar fi putut ajunge liniștiți chiar și în Polonia, ce să mai vorbim de Balcani și de România! Politicienii însă i-au oprit pe militari americani din avântul lor. De ce? Cine i-a determinat să ofere sovieticilor, (perfect gratuit, nejustificat și - după cum s-a și văzut în vremea războiului rece - de-a dreptul periclitând siguranța națională a SUA) Europa Centrală și de Est? Cine au fost și sunt cei care nesocotesc interesele americane în favoarea unor principii internaționaliste și anticreștine?

motivul că în țară nu i s-ar întâmpla nimic, și mai mult decât atât dosarul de azil politic a fost declarat pierdut. Securitatea lui Ceaușescu știa acest lucru și amenința ea odată cu reîntoarcerea în România va suporta rigorile legii.

Numai intervenția Consiliului Național de securitate a Președintelui Reagan a făcut ca toate încercările de deportare să fie anulate și el să primească azil politic. Aceasta este o mărturie a legăturilor oculte ale lui Ceaușescu cu segmente americane, care operau în afară de sfera lor legală a autorităților oficiale.

Corbut s-a integrat în viața americană, unde a demonstrat o deosebită onestitate și omenie specific românească și a continuat să lupte pentru idealurile lui din tinerețe, cărora le-a fost loial și credincios. Și-a muncit enorm ca să păstreze o bună parte din patrimoniul istoric al Mișcării, care va vedea în curând lumina tiparului.

În ultimii ani ai vieții, Victor Corbut, după o lungă muncă, a reușit să adune în 7 volume toată Opera publicistică a Comandantului Horia Sima din perioada 1952-1993.

În viața zbuciumată a lui Victor Corbut s-a oglindit toată viața generației sale, din rândurile Mișcării Legionare, cu frământările, opintirile, suferințele și amărăciunile veacului său, care însă au fost luminate de puritatea sufletească, de tăria de credință și de idealurile care voiau să clădească o lume nouă generației de sacrificii, al căror exemplar a fost Ion Moța și Vasile Marin și însuși Căpitanul lor.

Extras din *Cuvântul Românesc*, Febr. 1995, Canada.

Libertate și creație în literatura legionară

Confuzia de planuri care stă la temelia marxismului făcea pe anumiți scribi și comisari ai poporului să compare pe Maxim Gorki cu un oarecare Ivanovici pentru simplul motiv că amândoi "au cunoscut și s-au inspirat din viața proletarilor".

Critica literară marxistă valorifica pe Goethe pentru "atitudinea sa anticapitalistă" și accepta, cu rezerve, pe Flaubert în pantheonul artei numai pentru că acesta era "împotriva burgheziei". S-a petrecut multă vreme, în toată lumea, pe seama acelei savante bolșevice care interpreta *Tristan și Izolda* ca pe o prefigurare a dragostei antiburgheze. Literatura critică și istoria marxistă abundă în asemenea delicioase confuzii. Nu spunea, un tânăr rus - din aceia editați de N.R.F. - că literatura proletară din URSS a întrecut, în câțiva ani, pe toți titanii Rusiei țariste în cap cu Tolstoi, Dostoievski și Gogol?!

Am amintit toate aceste orori, ca să ne dăm și mai bine seama de grava primejdie a confuziei planurilor. Să învățăm din monstruoasa sterilitate a marxismului aplicat în artă cum *nu trebuie* să judecăm o operă de artă revoluționară.

Astăzi, în plină ofensivă legionară și cu câțiva scriitori legionari ajunși la maturitate - suntem datori să facem câteva observații în legătură cu o eventuală confuzie de planuri. Spuneam altădată: nu orice poezie cu fagi sau stejari este o poezie "specific românească". Astăzi putem preciza: *nu orice pagină scrisă cu verde este o pagină legionară*.

Talentul scriitoricesc, fără a fi cea mai de seamă virtute pe care o poate avea omul, este totuși un talent anevoie de întâlnit pe toate cărările. Nu trebuie să ne înșelăm de sinceritatea celor care scriu versuri și proză literară "legionară". Dar simplă sinceritate

și bună intenție nu e de ajuns. Acești tineri scriitori pot fi excelenți legionari, pot avea o viață morală și spirituală excepțională; dar dacă n-au talent, nu sunt scriitori.

Spun toate acestea lîmpede și cînstit. De altfel omul nou pe care îl crează Legiunea, își deschide sieși probleme atât de vaste și realizări spirituale atât de hotărătoare - încât a fi sau a nu fi scriitor devine un lucru de secundară importanță. Un om care are în centrul ființei sale problema mîntuirii - firește că va privi cu oarecare detașare creația artistică. Asta nu înseamnă că o va disprețui sau deprecia, înseamnă însă că nu o va mai socoti ca scopul final al existenței sale. Dar tocmai în această detașare acordă o perfectă autonomie operei de artă. Ești acum, în

disciplină a adevărului. Cât ar fi de neplăcut adevărul acesta, el trebuie spus: și el *poate* fi spus astăzi în România. Laudelor reciproce, ipocrizia, minciuna, interesele de coterie și prietenii de cafenea - care alimentau altădată gloriile literare bucureștene - își pierd eficiența în noua viață legionară. Un legionar este destul de tare ca să primească adevărul în față.

Spuneam mai sus că unii dintre scriitorii legionari au ajuns la maturitate și au realizat opere într-adevăr de seamă. Să nu ne facem iluzii însă asupra numărului imens de poeți și prozatori legionari. Ei sunt încă departe de a fi numiți scriitori. Atâta timp cât pana lor este instrument de luptă - prin gazete și reviste - nu le putem cere să scrie capodopere. Lupta cere alte calități decât



sfârșit, liber să-și contemple în planul său original de existență, adică exclusiv în planul artistic.

Când centrul de greutate al omului nou cade pe mîntuire și pe desăvîșire spirituală - omul devine liber. Liber să contemple și să judece opera de artă după cum se cuvine. Liber să practice o știință sau o tehnică, să cerceteze o filosofie, să pretuiască o operă de artă - fără să-și simtă ființa sa angajată total în această activitate.

Pe de altă parte, bărbăția și sinceritatea, virtuți legionare, vor schimba curînd fața țării! Ești astăzi aproape obligat să spui adevărul în față - ca să înveți oamenii, și în primul rînd pe camarazii tăi, cu aspra

cele necesare marilor creații literare. În lupta ta să cere să dovedești o finală viață spirituală, curaj, informație și putere de muncă.

Se schimbă însă lucrurile când scrisul tău nu mai e născut din luptă - ci din contemplație. Talentul și geniul (sau spune-ți-le cum voiești) sunt, aici, hotărătoare și dacă nu ai nici una, nici alta - poți evoca oricâți eroi și voievozi, poți chena toți codrii lui Ștefan cel Mare în pagina ta, poți mărturisii cele mai bune intenții patriotice și legionare - nu ești, totuși, un bun scriitor.

Sânziana, an I (1938),

29 Ianuarie, nr. 16, p. 1.

GAZETA DE VEST, Iunie, 1995

glas din pustiu

DERUTA TĂCERII

Spunea odată Albert Camus că "În special creștinii sunt chemați ca să vorbească tare și clar fără a lăsa nici o urmă de îndoială". Interventia aceasta e foarte necesară într-o lume în care cel mai mult este susținută ilaritatea, dezbinarea și stagnarea formelor.

Dar astăzi glasurile eclesiei se aud doar arare ori irosind nu numai o chemare

mereu eternă, trimisă din cer, cât mai ales lăsând prin tăcere sau șovăială instituirea "ispitei" pe pământ deodată cu întruparea diavolului.

Pentru sfârșitul de secol XX diavolul a adus "deruta". Deruta înseamnă imposibilitatea opțiunii. Sf. Antonie cel Mare insistă asupra necesității împrăstierii dreptei socoteli sau a discernământului ca virtute esențială realizării trezviei. Astăzi însă este foarte greu. Pentru a te menține curat și dinamic într-o lume obișnuită să fredoneze în

viteză simfonia plăcerilor, se presupune un efort îndelung din care dacă te oprești vei fi pierdut definitiv.

În acest sens Soloviev spunea: "Omul desăvârșit este cel care depune tot ceea ce este uman Dumnezeuului desăvârșit".

Prin derută, diavolul crează imperii vizibile și simțite. Istoria însăși nu mai este privită decât din unghiul de vedere contemporan; de aceea creștinismul este lăsat în muzeu și explicat ca o tradiție, iar neamul doar o formă viciată și incultă a istoriei, cel mult o formă de moment antiprogresistă...

Valori, genii și sfinți sunt umbriți în momentul actual de corifeii satanici care doresc să schimbe pilonii mundani de susținere de la Ierusalim la Strasbourg sau de la muntele Athos la Geneva. Aceasta e sensul ideologic al derutei. Aceasta e Noua Ordine Mondială.

"Dați Cezarului cele ce sunt ale Cezarului", dar mă întreb, mai avem în ziua de azi ce să mai dăm? Faust și-a vândut sufletul, noi am dat și demnitatea și cele ce sumi de la Dumnezeu acestor Cezari. Oare mai putem noi spune că suntem pe Golgota lângă Hristos? Oare mai avem tupeul de a ne socoti împăcați cu sinele propriu? "Care sine?" Acela care ne-a fost dat ca "chip" spre a fi "asemănare", pe care noi l-am transformat în umbră? Iați o postură cel puțin jenantă pentru un destin de anvergură cum trebuie să fie creștinismul.

Lumea trăiește sub auspicile unui paradox fariseic: deși totul în lume pare cuprins în tumult, agitație, efervescență, în realitate este o mare pustie. Unde e pustie acolo e puțin Duh, acolo e diavolul. Părinții plecau în Pustie, pe cărările diavolului, pentru a-l denasca și a-l învinge. Astăzi Biserica nici măcar nu mai "șoptește", ea tace și privește (*). Din când în când, doar câte un glas mai sună-n pustiu dar și acela este ironizat, pentru că strică liniștea.

Oare liniștea dinaintea furtunii?

Cătălin DUMITREAN

(*) La spectacolul sumbru al condiției umane. De ce atâta tăcere într-o lume ca cea răsăriteană în care Sf. Duh este chemat în inimă! Taina nu înseamnă includere, ea este linpețime, căci Hristos - "Taina cea din veac ascunsă" - S-a revelat pentru a spune "ceea ce este Da să vă fie Da, iar ceea ce este Nu să fie Nu".

plecăciune

LA TREABĂ!



Din vremuri străvechi, unul dintre cele mai însemnate idealuri ale românilor a fost cel al înfăptuirii unei țări a lor, o țară liberă, una singură, care să cuprindă în hotarele ei pe toți românii, să constituie un scut puternic, un stat apt să garanteze existența creștinească a neamului românesc. Visul acesta nu a fost împlinit în întregime, până acum...

După căderea Bizanțului, românii au rămas cu o dublă moștenire: aceea a spațiului tracic, în care s-a format și s-a dezvoltat națiunea lor, și cea a spațiului bizantin, ca singur popor latin din Răsărit. În fapt, aceste două spații aproape că se suprapun.

Așadar, spațiul existențial românesc se întinde de la Carpații Păduroși în Nord, până la Marea Egee și Marea Marmara în Sud, de la Câmpia Panoniei în Vest și până la Peninsula Crimeea în Est. Astăzi avem aici două state românești care nu cuprind nici pe departe - pe toți românii în hotarele lor.

Căpitanul s-a ridicat pentru a apăra ceea ce neamul românesc împlinise deja,

dar nu numai aceasta era misiunea lui. El a clădit un nou suflet românesc, un suflet viguros, capabil să înalțe și să împlinească România cea Nouă, România Creștină, România profetită de Eminescu.

Ca întemeietorul Mișcării Legionare, Căpitanul este - prin propriul exemplu - ziditor al noului model de suflet românesc: sufletul legionar, creștin și naționalist.

România prefigurată de Căpitan nu este altceva decât un Nou Bizanț Creștin care va împlini misiunea Vechiului Bizanț: aceea de a fi vestitor al Adevărului în neamurile necreștine.

Noi nu avem nimic de cucerit, ci avem de recuperat ceea ce este al nostru. Suntem și vrem să fim împlinitori.

Ceicărora le sunt necesare argumente de ordin istoric în favoarea celor spuse aici, le vor căuta și le vor găsi cu siguranță.

Să nu ne temem că, după împlinirea acestei misiuni - care nu este de dată prea apropiată, vom rămâne văduviți de ideal. Vom avea apoi încă multe de făcut.

Dar până atunci... la treabă!

Adrian ONEA

o țară ca soarele sfânt de pe cer

NE-A DĂRUIT DUMNEZEU...

A zidit Dumnezeu o țară de vis, ca soarele sfânt de pe cer, aici unde munții se zvârcolesc, în nordul Dunării de jos.

I-a dăruit acestei țări câmpii mănoase, unde se coace spicele de aur. I-a dăruit coline și dealuri, unde soarele își toarnă dulceața în boabele viilor și în rodul pomilor. I-a dăruit zvâcnuri spre înălțimi, cu păduri întinse, cu izvoare cristaline, în care hălăduiesc cerbii și urșii în pacea Domnului. Și a mai lăsat Dumnezeu pe creste, deasupra pădurilor, întinse seninări, o lume aspră, cu stâncării, cu jepi ce năzuiesc spre înălțimi de foc, o lume de întinse zări azurii, de locuri de împărtășanie cu răsăriturile și amurgurile acestei lumi.

semăntor

Amuzant! Ex-membrul CC al PCR, activist de frunte în domeniul "Culturii și educației socialiste", Ion Dodu Bălan, a scos de curând la editura "Demiurg" o monografie consacrată lui... Aron Cotuș. Pustietoare, mentalitatea comunistă care a stat la baza redacțiilor ei. Amestecând tendințele planului poetic cu cel politic, este blamată adeziunea senitorului la Mișcarea Legionară. Cică d'ia talentul său nativ s-a "rarefiat" pe parcurs. Cum se bagă unii tovarăși chiar acolo unde nu le fierbe oala! Latinii aveau un proverb: "ne sutor ultra crepidam" (cizmă, nu mai sus de sandal!).

Mai grav, înseamnă și înșă atunci când se aduc și argumente "științifice" ("sondaje și statistici") în susținerea unor aberații ce jignesc însăși existența românească. Într-un ziar de mare tiraj, a apărut recent interviul unui sociolog care încearcă să "demonstreze" că "89 la sută din populația țării e atee" (idee falsă și ticăloasă, sociologie vehiculată și prin anii '30 de M. Ralea). A intrat oare în multe biserici, case, școli românești, specialistul respectiv? Cunoaște el că în România funcționează astăzi aproximativ 10.000 de parohii creștin-ortodoxe, cu peste 12.000 de preoți? Măturisirea credinței nu se măsoară și nu se cântărește! Știm, nu toți cei botezați creștinește sunt creștini autentici. Dar asta e altceva, ține de coeficientul limită și de cerința desăvârșirii. Și mai știm și de cine sunt comandate și cui folosesc astfel de "științificești" concluzii...

La Muzeul literaturii române din Iași a fost comemorat semicentenarul morții "iconarului" Mircea Streinul, "prin care proza literară legionară din deceniul 4 și-a dobândit dimensiuni reale". O încurajatoare remarcă: marea majoritate a participanților era formată din tineri!

Cel de pe uriaș nu aș fi publicat în "Vatra" din Freiburg, care ne informează despre dispariția directorului ei, P. Vălmăoreanu (Dumnezeu să-l ierte!), mustește distanțant de

A dăruit apoi această minunată țară unui popor harnic, viteaz, ce trăia liber pe înălțimi, fără frica sfârșitului de zile pământene.

Din începuturi le-a trimis un profet, pe nume Zamolxe, care i-a învățat legile omeniei și ale vieții înțelepte pe acest pământ.

După atâtea daruri, le-a hărăzit însă Dumnezeu peste veacuri și focul încercărilor, împingând peste liniștea lor hoardele flămânde și lacome din toate zările. Le-a dăruit suferința din neam în neam, răstignirea, spre a-i pregăti pentru marea înviere a neamurilor, în lumea veșnică.

În vremuri de grele încercări, a dăruit apoi Dumnezeu acestui neam bărbați destoinici, în care să creadă și pe care să-i urmeze.

Decebal, în prima mare încercare de neamuri, apoi basarabii, descălecători de "țări", apoi bravi mușatini, apoi Mihai Voievodul întregitorul de neam, apoi Brâncoveanu, marele sacrificat al creștinătății, apoi Horia, cel tras pe roată pentru dreptatea neamului său, apoi Iancu, craiul munților, care a sfârșit arzând în el toată obida unui neam asuprit, apoi Eminescu, Domnul graiului nostru și al marilor înțeleșuri, apoi Corneliu, cel sugrumat mișelește pentru credința lui în Dumnezeu și neam.



Și bunătatea lui Dumnezeu, de a ne dăruia o țară ca soarele sfânt de pe cer și conducători și căpitani înțelepți și înzestrați cu acea mare putere de a se sacrifica pentru alții, va continua poate, atât timp cât mărșăvia și trădarea nu va cuprinde, ca o cunșplă metastază, întregul neam.

Ne-a dăruit Dumnezeu, cu bunătatea sa, toate șansele mântuirii și toată răbdarea Sa.

Rusaliu

atacări și autăp adresate celor care nu împărtășesc propriile păneri fracționiste, sectare. Cum nu cunosc unii oameni, nici la 85 de ani, că dacă pizma (invidia, ura, zavistia) e păcat capital, nepocăința până la moarte e unul împotriva Duhului Sfânt! (Iată că, încercând să ne dea o copită, expeditorii revistei ne-au dat o idee...).

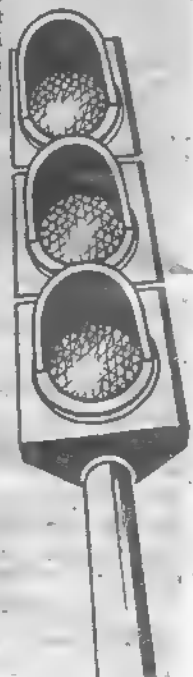
Paul Goma vrea să candideze la Președinția României (succes!). Spicuri din originalul său Program: "Vom pretinde de la statul rus scuze publice pentru nemărginitele suferințe pricinuite cetățenilor români (...) după 23 August: Re-umanizarea Bisericii, păstorii vor fi alături de tuma (și de Dumnezeu) și nu la eizma Lupului cel cu epolei". "Dreapta, severa judecare și pedepsire a tuturor vinovaților"; "Fără violență - un slogan tipic securist"; "Îndemn pe compatrioți la muncă grea: să ne construim pe noi înșine!"

Într-o emisiune televizată, în fosta capitală a Moldovei, cu porecla foarte... publicitară, "Legionari și comuniști nu fiți triști!", doi universitari de formație materialist-istorică, din una în alta, au adus vorba și de "violența și spiritul de răzbunare" al "verșilor" (nici nu se putea altfel, era asta înscris în scenariu!). Pardon, onorabili tovi! De ce, de astă dată, între altele, ignorați cu bună știință și rea credință principiul dialectic al istoricității, contextul concret-istoric?? Unii legionari, odinioară, în vremi de exasperare, au apelat în *extremis* la mijloace impulsive, dure, nu ca mod brutal și material de transformare a stărilor de fapt din țară, nu pentru a realiza vreun rezultat (profit) material momentan, ci numai ca metodă de excepție în vederea educației naționale justițiară; și drept remediu de stăpînire a cătorva abominabile cusururi și vinovații. Evident, timpul violențelor a trecut de mult, odată cu evoluția în simțire, în gândire. "Duhul vindicativ" din anumite texte și cântece: Vai mie, cât de puțin instruiți sunt unii

aiștiunori și acuzaatori! A răzbuna, în sens etimologic, presupune a face din nou bun ceea ce a devenit rău, nu e vorba de o simplă "vendetă" (vezi "Oltul", de O. Goga, "Iama pe uliță", de G. Coșbuc, "Baltașul" etc.). Desigur, în metafora incriminată, pe cât de discretă, pe atât de plastică și de sugestivă, nu lipsește ideea de pedeapsă cuvenită. Dar scopul final e pozitiv, tonic, constructiv, întrucât tinde spre o împlinire istorică. Un neam viguros nu poate fi ingenucheat și înfrânt lanefărșit - vrea să spună figura de stil folosită câteodată de cămășile verzi - câtă vreme acesta își menține trează conștiința de sine. Un gest eroic poate dezlega moralicește o taină seculară, face parte dintr-un ceremonial al onoarei. Se înfăptuiește prin el o lege nescrisă, a celor asupriți (cf. "Județul sarmenilor", de M. Sadoveanu). Cam asta a fost, stămănilor! Nu răzbunare primitivă.

Ce se mai vinde azi pe la noi? În librării, "Manifestul partidului comunist". La tonete, "Scănteia" (ediție nouă). Prin conșinații, împrumuturi cu seceră și ciocanul. Pe când moaștecu Gh. Dej, Nicolai, Ceaușescu, A. Pauker? Sau când licații cu instrumente de tottră ale foștilor schingiuitori?

Stop.



RĂZVAN CODRESCU

AFINITĂȚILE POLITICE ALE LUI LUCIAN BLAGA

Întrucât ne aflăm în anul centenarului nașterii lui Lucian Blaga, e de folos să încercăm a clarifica și câteva aspecte privitoare la afinitățile sale politice, în privința cărora, critica marxistă a ultimei jumătăți de veac a comis numeroase mistificări. O astfel de clarificare ne poate înlesni o mai dreaptă înțelegere a personalității și operei lui Blaga în raport cu atmosfera generală a epocii interbelice.

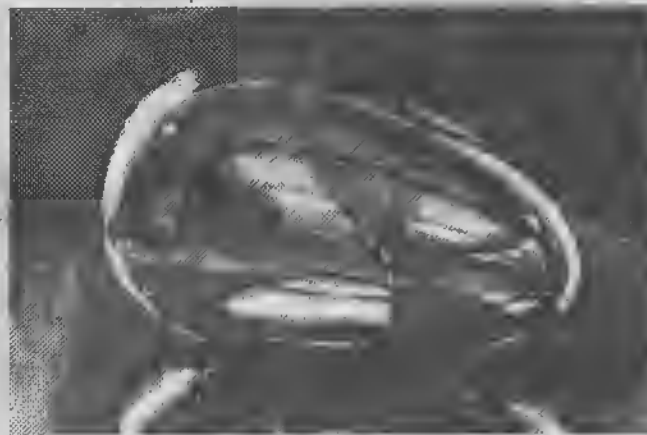
Receptarea lui Blaga sub comuniști a cunoscut două etape mari: una de "înfierare" radicală și deci de scoatere a lui din circuitul valorilor publice (în anii '50), alta de "toleranță" mistificatoare (începând cu anii '60), cu însinuarea că el fusese, în fond, un intelectual laic și un om de stânga, silit de contextul epocii să facă unele concesii "reacționarismului", de care însă s-a delimitat la vreme, ajungând chiar la o apropiere de ideologia noului regim. Multe elemente biografice au fost tendențios interpretate în acest scop, dar mai ales îndepărtarea lui de mișcarea gândiristă și de celelalte forme ale "ortodoxismului" (școala lui Nae Ionescu, pensivă de Șerban Cioculescu prin eticheta de "trăirism", sau spiritualismul legionar care, cu toate că s-a intersectat cu "gândirismul" și "trăismul", nu poate fi confundat în totalitate cu vreunul dintre acestea).

E adevărat că Blaga a avut uneori poziții ambigue, poate și din dorința unei superioare "autonomii" intelectuale, iar după 1948 a făcut unele mici compromisuri cu noul regim (fără a ajunge la ticăloșia colaboraționistă a unor Sadoveanu, Arghezi sau Călinescu). Pe de altă parte, el a refuzat orice angajare politică efectivă, afinitățile lui pe această linie putând fi judecate numai în plan ideatic sau sentimental (caniera lui de diplomat nu implica decât obligații funcționărești și fidelitate față de interesele generale ale Statului Român, dincolo de orice partizanat politic).

Totuși, prin structură, formație și mediiile intelectuale în care s-a mișcat, el s-a aflat mai aproape de dreapta politică (definibilă prin naționalism, spiritualism și tradiționalism). Ca și mai vechii dascăli ai Școlii Ardelene, ca și conservatorii noștri din secolul al XIX-lea (inclusiv

Eminescu), ca și principalii mentori interbelici ai "noii generații" (în frunte cu Nae Ionescu), Blaga se formase la școala culturii germane (fiind adeptul creator al expresionismului, curent de orientare nietzscheană și neoromantică, din care s-a născut, în mare, și ideologia național-socialistă). A rămas toată viața un filogerman, chiar dacă nu putea fi încântat de excesele ulterioare ale nazismului. Ca ardelen, el era deosebit de sensibil la problema națională. Prin tradiție familială, era legat de ortodoxie (și faptul că făcuse studii teologice nu se poate explica numai prin dorința - care a fost reală - de a scăpa de efectuarea stagiului militar). De altfel, se va afla printre cei care vor pune bazele ortodoxismului gândirist, rămânând colaborator al *Gândirii* din 1921 până în 1941. Printre prietenii săi cei mai apropiați s-au numărat ortodocși notorii precum Nichifor Crainic (directorul *Gândirii* între 1926-1944, principalul ideolog al mișcării), Al. Busuioceanu, Vasile Băncilă etc. Multe idei ortodoxe au fost topite în studiile și

CONSTANTIN BRÂNCUȘI - ÎNCEPUTUL LUMII.



eseurile sale filosofice, chiar dacă nu cu rigoare teologică. El a intuit și a teorizat cel dintâi, în chip remarcabil, "sentimentul cosmic și organic" al ortodoxiei, dimensiunea "mioritică" a spiritului românesc, originalitatea creatoare a Răsăritului creștin (tot ceea ce M. Eliade va sintetiza mai târziu sub denumirea de "creștinism cosmic"). A avut simpatie pentru misionarismul național-creștin (atât de profund ortodox) al legionarismului, aderând la asociația *Prietenii Legiunii* și dedicându-i lui Corneliu Codreanu piesa de teatru *Avram Iancu* (1934). Nus-a angajat în lupta legionară ("Fiu al faptelor nu sunt..."), dar i-a înțeles sensul și a fost solidar cu suferințele acestei generații martirizate, care la rândul ei a știut să-l prețuiască (cea mai bună carte despre Blaga a fost scrisă de Vasile Băncilă: *Lucian Blaga, energie românească*, apărută inițial în 1938, iar de curând reeditată la Editura *Marineasa* din Timișoara).

În ce privește îndepărtarea lui Blaga de gruparea gândiristă, el nu a făcut-o din motive politico-ideologice, ci dintr-un orgoliu lezant. Nu pronazismul lui Crainic (discutabil, de altfel, la autorul asprului rechizitoriu antinazist *Rasă și religie*, inclus în volumul *Puncte cardinale în haos*), nici prolegionarismul altor colaboratori ai revistei, nici autohtonismul ortodox militant al acestora n-au determinat reacția lui Blaga, ci critica pe care Dumitru Stăniloae (nu fără asentimentul tacit al altora) a făcut-o unor puncte ale sistemului său filosofic (*Poziția d-lui Lucian Blaga față de creștinism și ortodoxie*), nu din dorința unui atac personal, cât în încercarea de a preveni anumite devieri dogmatice pe care "blagianismul" le putea genera în chiar mediile teologice.

Blaga nu s-a rupt brusc de *Gândirea*, în 1940, cum s-a tot repetat în bibliografia comunistă. În 1940 (când D. Stăniloae începe să-și publice viitoarea carte în paginile *Telegrafului român*) a fost numai originea viitoarei rupturi (ce s-a produs definitiv abia în 1942, când cartea lui D. Stăniloae a apărut în volum și a fost bine primită în mediile

gândiriste). Altminteri, Blaga îl elogiază fără rezerve pe Nichifor Crainic la primirea acestuia în Academie (1940), iar semnătura îi apare în *Gândirea* și în 1941. E drept că apoi, scoțând în 1943 revista filosofică *Săeculum*, are nedrepte și reprobabile răbufniri nu doar împotriva lui D. Stăniloae (pamfletul *De la cazul Grama la tipul Grama*), dar și împotriva lui Nichifor Crainic (pamfletul

Săpunul filosofic), care nu-i "atacase" niciodată. Blaga îl stigmatiza însă deopotrivă și pe raționalistul C. Rădulescu-Motru (rebotezat cinic "Constantin Mortu"), care-i criticase, din altă perspectivă, ideile filosofice și-l "concursase" prin cartea *Românismul sau catehismul unei noi spiritualități*. De unde se vede că nu apartenența politică sau spirituală îl deranja pe Blaga la cineva, ci faptul însuși de a-i fi criticat teoriile sau de a-i fi relativizat personalitatea.

Iar dacă și mai târziu (după instaurarea comunismului) a comis unele "răutăți" la adresa unor colegi de generație și crez spiritual, el a făcut-o tot din orgoliu (sau alteori din teamă), nicidecum însă pentru că și-ar fi revizuit convingerile sau ar fi agreat vreo clipă tabăra călăilor care au ucis generația sa politică și intelectuală.

Blaga a fost un om de dreapta fără vocația angajării politice. Altminteri, el a împătășit esențialul spiritului și idealurile generației sale, în afara căreia nici n-ar putea fi închipuit.



ETICA FAMILIEI ÎN EPOCA NOII BOLȘEVIZĂRI



**Grigore
OPREA**

Ca și principiul care guvernează viața politică a lumii actuale, bolșevismul asocia majorității, mai mult sau mai puțin simbolic, ideea de forță, de dominanță. *Bolșistvo* înseamnă în limba rusă *majoritate* iar noțiunea de *bolșevic* a fost impusă de Lenin în anul 1903, desemnând majoritatea pe care el o delimitase în mișcarea socialistă rusă.

În Rusia bolșevică satanizarea omului a căpătat dimensiuni nemaiîntâlnite în istorie. O privire mai atentă asupra unor obiective ale regimului bolșevic în prima sa fază atenționează asupra similitudinii acestora cu cele ale noii ordini mondiale impuse de

USA (Uniunea Sovietică Ailaltă - după unele păreri) pe plan mondial. Ne vom ocupa aici numai de influența nefastă exercitată atunci și acum, pe căi diferite, asupra instituției familiei și de consecințele deja sunțite ale debilitării standardelor morale.

În anii '20 aveau loc mari manifestații ale femeilor sovietice pentru desființarea familiei. Familia era considerată drept o tradiție burgheză instituită pe concepte și prejudecăți bigote. Pentru bolșevism distrugerea familiei nu era însă o cerință doctrinară ci un calcul cinic: statul avea nevoie de un tineret atașat ideii forței sovietice și nu sentimentelor de dragoste și solidaritate ale căminului familial. În statul sovietic legislația matrimonială obliga consfințirea căsătoriei numai printr-o hârtie la oficiul stării civile, angajamentul în fața lui Dumnezeu nemaiexistând, pentru că Dumnezeu era dat afară din imperiul bolșevic. Prin această legislație, societatea sovietică primea pecetea absolutismului despotic, ce elimina orice urmă a protecției individuale chiar în aria sentimentelor intime.

Consecințele logice au fost cele descrise de toți observatorii fenomenului bolșevic: poligamie, prostituție, avorturi, anormalități în relațiile de familie. Astfel, bărbații căsătoriți se puteau căsători în alte zone (dislocările de populație fiind frecvente) indiferent dacă se desfăcea sau nu vechitul contract de căsătorie. Nu exista nici obligativitatea întreținerii materiale a soției și copiilor iar prostituția și avortul deveniseră fenomene firești din cauza mizeriei economice.

Lucrul cel mai grav a fost însă sustragerea de către stat a responsabilității educației copiilor, care au fost smulși de lângă sufletul părinților pentru a deveni susținători ai ordinii comuniste. Presa sovietică abunda în laude la adresa copiilor care, din loialitate față de stat, își denunțau părinții pentru că

furau de la colhoz neavând ce mânca. Copiii se mai puteau adresa tribunalelor dacă primeau o pedeapsă de la părinți.

Generația acestor copii a constituit osatura Armatei Roșii din al doilea război mondial. Tinerii sovietici de 20 de ani, căzuți prizonieri în anii '40, în timpul războiului, erau descriși ca niște ființe dezinteresate de absolut tot ce nu constituia reflex pavlovian, care nu știau pentru ce luptă, oameni lipsiți de suflet ce nu acționau decât la ordin sau din constrângere.

Distrugerea structurii familiei se practică astăzi pe alte căi, dar în același sens. Lumea prosperă a descoperit plăcerea superficialității în vagabondajul sexual, lesbianism și homosexualitate; morala a ajuns doar o modă veche.

Ca și în statul sovietic, semnarea unui contract la starea civilă este tot mai preferată harului divin al Tainei căsătoriei religioase. În Occident, statisticile ultimilor ani dau cifre alarmante asupra părăsirii în masă a apartenenței la biserică. În unele orașe mari, lumea a statore întregi la coadă ca să-și ridice un act doveditor al părăsirii bisericii creștine. Foarte mulți părinți refuză chiar să-și mai boteze copiii. Aberații legislative permit deja în unele țări căsătoria între homosexuali și se discută posibilitatea adopțiunii copiilor de către asemenea

perechi. Iată deci cum, tot ca în universul bolșevic, sub acoperișul legii făcute de om, se dă curs anormalității.

Asupra furtului de către stat a prerogativelor educației copiilor, mai mulți autori (în general americani) au dat deja semnalmente clare. Sub masca grijii organismelor internaționale față de copii s-a elaborat o Cartă a Drepturilor Copiilor, grație căreia denunțul și acțiunea în justiție a părinților de către copii nu va mai fi o ciudățenie.

Educația sexuală apare în lumea zilelor noastre drept o necesitate tot mai stringentă, pentru că ea înlocuiește necesarul de educație morală în creierul netezit de propa-

ganda prostului gust. Drama familiei în societatea de consum a devenit obișnuință cotidiană. Ea întrece deja realizările comunismului incipient. Divorțul și tragedia copiilor care au de ales între unul din părinți, comoditatea familiilor care nu doresc copii (copilul fiind un deranj) sunt subiecte care umplu paginile ziarelor și revistelor. Scăderea și îmbătrânirea populației în țările civilizate sunt doar primele consecințe ale anomaliilor morale care determină azi viața familiei și ale nivelării comportamentului tinerilor prin metodele New Age.

Din punctul de vedere al distrugerii primei forme de coeziune interumană, bolșevismul și noua ordine mondială au lucrat mână în mână. Scopul final nu este declarat, întrucât - ca orice utopie vicleană - nici una nu are un țel concret definit. Sau, cum bine se spune, sfârșitul lumii va veni atunci când nu va mai exista calea de la om la om.



Doctorul care te operează de la 1.000 de kilometri distanță

Când Viridia Underwood, în etate de 66 de ani, s-a prezentat la spitalul regional Dodge din zona rurală Eastman, Georgia, în luna Mai anul trecut, ea avea o febră persistentă iar leziunea închisă la culoare de pe picior o dorea atât de tare încât nu putea să mai meargă. Doctorul de gardă bănuia că femeia fusese mușcată de un păianjen... Până nu demult, obținerea unui diagnostic corect necesita o deplasare stânjenitoare la Macon, Augusta ori Atlanta pentru a consulta un dermatolog. Însă doctorul curant a făcut apel la un sistem video interactiv conectat la computer prin care a intrat în legătură cu un specialist la Colegiul Medical al Georgiei: Dr. Jack Leshner intervievea pacienta pe un ecran în vreme ce, prin intermediul altui monitor, îi examina de la distanță leziunea. Astfel, el a putut constata rapid că nu era cătuși de puțin vorba de o mușcătură de păianjen ci de o

infecție cu stafilococi care-i devorăa carnea. Au urmat 12 zile de internare cu antibiotice administrate intravenos; mulțumită diagnosticului rapid, acest tratament a fost suficient pentru a salva piciorul femeii.

Așadar, de-a lungul întinselor zone rurale americane, oamenii descoperă că marile centre medicale urbane se află doar la un clic de mouse distanță...

Astăzi, doctorii pot consulta, examina și diagnostica prin intermediul liniilor telefonice și a computerelor aferente. Noile descoperiri în domeniul roboticii și în cel al comunicațiilor numerice vor oferi curând specialiștilor posibilitatea de a vindeca și chiar opera pe pacienți aflați la mii de kilometri distanță. "Noi scoatem medicina din era industrială - spune Colonelul Richard M. Satava, chirurg militar din Washington - și o introducem în era informațională."

O rețea tipică telemedicală în-

clude în ea numeroase facilități - cabinete medicale, sanatorii, închisori - fiecare dintre acestea conectate la un centru medical prin computere, camere de luat vederi și moni-

toare video. O cameră de luat vederi posedă o lentilă cu mari posibilități de translocare: de la vizionarea unei întregi încăperi și până la focalizarea asupra unui singur por de pe piele; o altă cameră poate transmite imagini cu dosare sau cu rezultatele analizelor; în vreme ce o a treia poate fi atașată la tuburile optice de cercetare a colonului, stomacului ori a urechii interme...

În laboratoarele MIT (în mod asemănător cu cercetările de la NASA), un grup condus de ciberneticianul Ian Hunter a dezvoltat un sistem care nu execută doar comenzile chirurgului ci îi conferă acestuia impresia că operează direct pe un pacient. Robotul chirurgical al lui Hunter (vezi imaginea alăturată) are în componență un cap artificial în care se află două camere video miniaturale ce transmit constant imagini mărite într-o consolă alăturată. Privind în consolă, chirurgul vede prin ochii robotului - mult mai puternici decât cei umani - iar prin manipularea instrumentelor pe consolă, doctorul poate conduce mișcările robotului, reglându-și scara de măsură după cum dorește. Dacă în tot acest proces este introdusă o fibră optică, operația se poate executa la distanțe mari între pacient și medic. Momentan, asemenea experiențe au loc numai pe animale...

Până la perfecționarea și introducerea lor în medicina umană, trebuie depășite cel puțin două bariere decisive: costurile intervențiilor să devină accesibile oricui iar o legislație severă, bazată pe morala creștină, să precizeze limitele aplicațiilor permise prin telemedicină.

După Newsweek, traducere și adaptare de Ovidiu GULEȘ.





DESPIRE CRUCIADE

Ion Moța spunea că jertfa este măsura creștinătății noastre.



Ovidiu
GULES

Putem jertfi un gând, o părere sau o intenție; iar dacă ne vom limita doar la atât, vom fi demni să împărțim soarta fariseilor. Putem de asemenea jertfi o situație materială sau o poziție socială, putem renunța la avutul nostru sau chiar la sine pentru Hristos, putem - în fine - să ne jertfim propria viață sau - mai mult - propria mântuire.

Toate aceste gradații ale jertfirii de sine sunt condiționate de momentul social-istoric în care Dumnezeu ne-a hărăzit să ne lucrăm destinul pe pământ. Una era trăirea jertfelnică a creștinilor pe care păgânii îi aneau hrană fiarelor în primele veacuri de după venirea Mântuitorului, în vreme ce altfel se jertfeau creștinii în mănăstirile Bizanțului bîmător. Într-un fel se jertfeau preoții și călugării Rusiei sau ai Spaniei în anii '20-'30 și cu totul altfel trebuie urmașii lor de astăzi să înțeleagă și să accepte jertfa: atunci era foarte firesc ca un preot să tragă cu mitraliera în satanizații comuniști - care-i dărau biserica și-i pângăreau icoanele - iar astăzi același preot ar fi total inutil la mitralieră față în față cu muzica rock ori cu desacralizarea dogmelor și perversul război spiritual ațintit în contra moralei creștine.

Deîndată ce Biserica lui Hristos apare pe această planetă, ea este automat prigonită. În cele aproape două milenii de creștinism nu s-a ajuns (încă) la o comuniune planetară întru Hristos. În orice clipă, de undeva, o forță străină inițiază o ruptură, antrena o erezie ori îndemna cete păgâne să dărâme din temelii Instituția așezată de Hristos Dumnezeu pe pământ. Astăzi, satana a pătruns pe ușile dosnice ale sufletelor, ocupă locuri strategice și lucrătura lui este mai amenințătoare ca oricând.

De aceea nu trebuie să ne mirăm că, din timp în timp, au apărut în istorie Cruciadele: acele frumoase ridicări de oștiri, adunate sub Cruce, pormite în numele lui Iisus Hristos Dumnezeu și așezate sub pavăza Arhanghelului Mihail ca să nimicească prin sabie răul devenit de

nesuportat. În situația cruciaților, jertfa capătă conotații aparte. Ei nu își riscă doar viața pământească, ci și mântuirea - viața veșnică.

Cine se îndoiește oare astăzi de necesitatea Cruciadelor pormite împotriva Semilunii? Ce-ar fi fost dacă Ștefan cel Mare și Sfânt nu ar fi biruit în lupte, dacă Mihai Viteazul nu ar fi dovedit puterea militară a românilor ori dacă Sfântul Constantin Brâncoveanu ar fi ținut mai mult la viață decât la Hristos? Să ne imaginăm puțin coșmarul în care Oltenia și Muntenia musulmane intră în conflict cu Moldova ortodoxă și cu Transilvania catolică! Unde mai era astăzi neamul românesc?! Am fi împărțit o soartă asemănătoare cu cea a slavilor din Bosnia și Herțegovina. Acesta ar fi doar un mic exemplu a ceea ce înseamnă prețul pentru care merită să îți pui în joc propria mântuire.

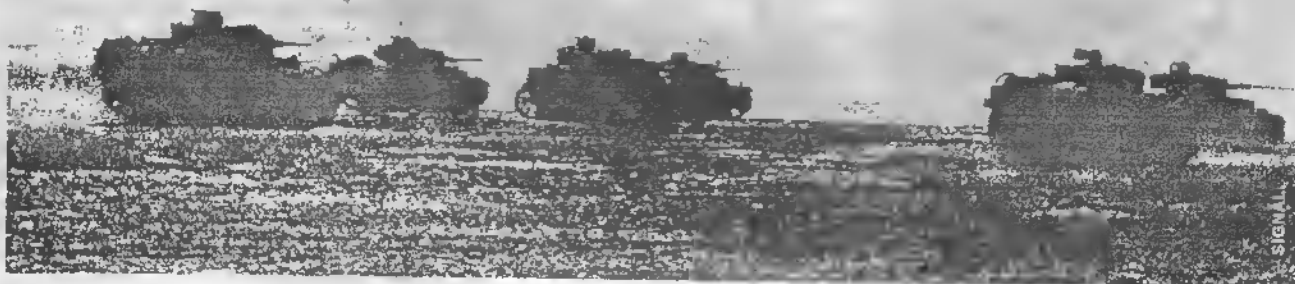
Să intrăm în istoria modernă acum. Holocaustul - principalul - veacului XX a fost cel bolșevic, aplicat în primul rând asupra rușilor și apoi asupra tuturor popoarelor peste care a călcat totalitarismul marxist-leninist. Sute de milioane de creștini au fost măcelăriți, miliarde de oameni sunt și astăzi reduși la stadiul de vite, sute de mii de preoți au fost asasinați pentru credința în Hristos și sute de mii de biserici creștine dărâmate. Nimeni nu spune astăzi nimic despre holocaustul creștinilor. De ce?

Să ne mirăm oare că în 22 Iunie 1941 armatele creștine ale Europei au atacat statul sovietic satanizat? După ce în Rusia sovietică bolșevismul măcelărește 50.000 de preoți, distruge 60.000 de biserici și ucide în masă 66 de milioane de ruși, atunci operațiunea *Barbarossa* - prin care armatele germane, italiene, române și aliate atacă statul vinovat de acest holocaust - apare ca o consecință firească și necesară a istoriei.

E bine să se știe că România și-a trimis armatele împotriva Rusiei ca să ajute la nimicirea comunismului.

În toate câte sunt create, Dumnezeu a sădit o măsură și o ordine, iar de fiecare dată când acestea sunt nesocotite sau răsturnate, apar fenomenele de reacție, menite să restabilească ordinea firească a lumii.

Iată de ce, orice exces îndreptat în contra Creatorului se contabilizează până când sorocul se împlinește și unează descătușarea unei Noi Cruciade.



Luna lui Ciresar, care debutează cu înălțarea Domnului și Ziua Eroilor Neamului, își are câteva sărbători religioase specifice: Rusaliile și Sfânta Treime (10 și 11 Iunie), precedate de Sămbăta morților - Moșii de vară. Apoi Nașterea Sf. Ioan Botezătorul (Sânzienele), Sf. Ap. Petru și Pavel (praznic prefătat cu 10 zile de post), prilej de pioasă aducere aminte al lui Fleschin, Stănescu, Craja, Țuțea, Pașaitescu, Ponta, Diaconescu ș.c.l.

La 21 ale lunii - solstițiul de vară.

Analele istorice consemnează pe 9 Iunie stingerea din viață a lui I.L. Caragiale (1852-1912) și Ovid Densusianu (1873-1938); și la 15 Iunie, a Luceafărului românismului, Mihai Eminescu.

În 16 Iunie 1835 s-a inaugurat la Iași "Academia Mihăileană".

Pe 22 Iunie 1941, trupele române trec Prutul pentru a recuceri pământul strămoșesc și sfânt al Basarabiei și Bucovinei de Nord, răpit cu un an înainte (26 Iunie 1940) de către Uniunea Sovietică.

Calendarul legionar al lunii e dominat de data de 24 Iunie 1927, înființarea Legiunii Arhanghelul Mihail (în Iași, str. Florilor, 20) de către: Corneliu Zelea Codreanu, Ion Moța, Radu Mironovici, Ilie Gârbeață, Corneliu Georgescu. Întreaga viață a Mișcării Legionare care a urmat trebuie interpretată ca privire spre cer și spre înălțarea Neamului românesc. În ziua aniversării semicentenarului, Horia Sima avea să adreseze Puterilor Occidentale o Declarație

de principii și de politică generală, în care se reconfirmă normele fundamentale de acțiune ale Legiunii - naționalism constructiv, anticomunism intransigent, spiritualitate creștină - ce stau la temelia concepției legionare și determină linia de conduită politică a Mișcării. Punctele dezvoltate în respectiva Declarație au valoarea unui act de credință și a unui Program de activitate.

La 1 Iunie 1931 se derulează prima confruntare electorală legionară la alegerile generale. În ciuda teroare și a furului de urne, Garda de Fier a obținut 34.000 de sufragii în cele 17 județe în care a candidat.

4 Iunie evocă data constituirii de Comisiuni

Centrale destinate să condoneze pe ramuri de activitate lupta Mișcării

Legionare din exil (Comisiunea de presă și propagandă se va distinge

printr-o activitate deosebit de fecundă), precum și a

Comisiunii Senatului Legiunii, cărui i se va

acorda o importanță capitală în restructurarea Mișcării (1954).

Căpitanul formulează cele zece porunci legionare în 5 Iunie 1935;

iar la 6 Iunie 1924 se retrage la munte, pe

Rarău, pentru reculegere și meditație. Comandantul Horia Sima desfășurează pe 8

Iunie 1956 organizația legionară din exil, din cauza situației internaționale defavorabile acțiunilor anticomuniste ("coexistența pașnică"), lăsând fiecărei grupe locale libertatea să se conducă după cum crede de cuviință. Atitudinea politică unitară a Mișcării e garantată prin continuarea apariției organelor de presă și prin Circulările Comandantului. 10 Iunie 1942 marchează data sinistră a înființării de către Mareșalul



INTENȚIA LUNARĂ: "Unire vrem; dar unire în sănătate și curățenie morală; unire după operație..."

AL. Cantacuzino

Antonescu a "Centrului de instrucție" de la Sărata, din sudul Basarabiei, în vederea trimiterii pe front, pentru "reabilitarea prin moarte", a legionarilor incomazi.

La 11 Iunie 1950 izbucnește răscoala țărănească din Vrancea împotriva colectivizării forțate, în fruntea căreia s-au aflat legionari de linia întâi, ca Gh. Bălan, frații Paragină, Petrică Bucă ș.a. 14 Iunie rememorează căsătoria lui Corneliu Codreanu cu Elena Ilinoiu, nunta desfășurându-se, în 1925, în Crângul Focșanilor, cu participarea a aproape 100.000 de oameni. La 16 Iunie 1921 vede lumina zilei, la Buhuși, Dumitru Crețu, secretar în exercițiu al Consiliului Politic al Mișcării din afara țării.

Ciresanul mai evocă: pe 22, Căpitanul își trece examenul de licență la Facultatea de Drept din Iași (1920); 25 este data începerii săpării temeliei Căminului Cultural Creștin de la Râpa Galbenă (Iași, 1925); în 27, Adunarea generală de la Munchen a Consiliului european pentru pace, organism conceput pe principiul universalismului naționalist, la care iau parte activă reprezentanți marcanți ai Mișcării Legionare din exil (1987).



GHERLA, în spăimântătoare temniță de pe Someșul Mic, în care s-a continuat în 1951 "experimentul" Pitești.

GHICA, ALEXANDRU (? - ?), familie princiară, avocat, legionar de elită. Director al siguranței Statului în

regimul național-legionar. A îndurat aspre închisori sub Antonescu și comuniști.

GIULEȘTI, tabără legionară bucareșteană (primăvara-vara lui 1934), grădină de zarzavat și cărămidărie. În vederea ridicării unei biserici. Aici s-au făcut primele avansări în cadrele Legiunii după prigoana 1933-1934.

GLASUL STRĂMOȘESC, "Tribună de cuvânt și gând românesc", scoasă la Cluj în Oct. 1935, de I. Banea și I. Th. Ilea.

GODEANUL, masiv muntos în vestul Carpaților Meridionali, unde și-a desfășurat activitatea în anii '50 un foarte puternic grup de partizani antibolșevici.

GOGA, CONSTANTIN (1913-1940), unul din luminoșii poeți (neoclasicisți) legionari, poezi în timpul Revoluției de la 3-6 Sept. 1940. Op.: "Căntece din țara mea", "Sonete" (3 vol.), "Poeme" (2 vol.), "Arhanghelul" (roman).

GOLEA, TRAIAN (n. 1920), publicist, editor, carcerat al istoriei românești. La Salzburg, începând cu anul 1951, multiplică textele legionare clasice. Stabilizat ulterior în SUA, la Miami Beach/Florida, întemeiază colecția "Omul Nou", prin care cărțile legionare văd iarăși lumina zilei. Traducător. Op.: "Noua ordine mondială", "Cum se regizează condamnarea unui popor", "Cine atacă Mișcarea Legionară", "Un nou atac la Mișcarea Legionară", "S.O.S. Transilvania", "Dizidență legionară sau coaliția dezertorilor și a capitularilor?"

GOVORA, N.S. (Stefănescu, Nicolae), fiu al Moldovei, căpitan activ; război, prizonierat, închisoare, exil în Spania. Scriitor, istoric, publicist, traducător. Op.: "Licurici", "Căntece din Maramureș", "Cocorii de-atunci", "Transilvania Românească", "81 de Epigrame", "Vine Radu Gyr", "Relațiile româno-ruse" (3 vol.), "Orașul de pe malul Nistrului" (proză artistică).

GRECEANU, CONSTANTIN (?), inginer la Reșița, diplomat, cu rol important în biruința de la 6 Sept. 1940. Apoi, Ministru al

României la Berlin și Ministru de Externe. Dure execuții după lanțurile 1941.

GRIGOR, GHEORGHE, student, primul legionar omorât de comuniști, în grădina publică din Cemăuți, la 16 Iulie 1936.

GROZA, DUMITRU (n. 1913), intrat devreme în Corpul Muncitoresc Legionar, pe care l-a condus în 1940-1941. Refugiat în Germania, face închisoare la Buchenwald. Revine în țară și cunoaște universul concentraționar comunist, în special la Aiud.

GYR, RADU-DEMETRESCU (1905-1975). Intrat de timpuriu în M.L., comandant legionar a îndeplinit funcții de răspundere (Șef al Olteniei) și misiuni importante. Conferențiar universitar la Facultatea de literă din București. Publicist. Autorul celor mai frumoase cântece legionare. Pe baricade și în Sept. 1940 și în Ian. 1941. Director general al teatrelor și operelor sub guvernare legionară. După încarcerare, trimis de Antonescu pe front, unde e rănit. Înlemnit de comuniști. Poetul universului carceral, martir al Neamului Românesc. Op.: "Linisti de schilun", "Plângă Strămbă-le-mne", "Cerbul de lumină", "Stele pentru teagăn", "Femele în eroismul spiritual, moral și național", "Cum unii uscate", "Corabia de tufânci", "Poeme de război". În prezent s-au publicat: "Balade", "Sângele temniței și Balade", "Stigmatate", "Poezia orală", "Anotimpul umbrelor".

NOU:

A APĂRUT

REVOLUTIA LUI HORIA, DE CONSTANTIN STOICĂNESCU.

Lucrarea este cuprinsă în

SUPLIMENTUL

SOCIAL- GAZETA

ISTORIC

de Vest

MAI 1995.

Preț: 1.500 lei.

A APĂRUT:

GAZETA DE VEST
ALMANAH 1995.

Vă găsiți în el:

- fragmente din Cântecul Șefului de Cuib, de Corneliu Codreanu;
- o conferință a lui Ion I. Moța despre Societatea Națiunilor;
- Comandantul Horia Sima și lumea politică postbelică;
- americanii despre America;
- elemente de credință după Sfântul Ioan Iacob Românul.

ABSOLUT INEDIT:

- science fiction legionar,
- o mini-epică operă de Ovidiu Guleș.

Un ALMANAH costă 5.000 lei.

GAZETA
de Vest

EDITURA GORDIAN
TIMISOARA 1995

vă anunță
aparitia pe piață a
cărții

ERA

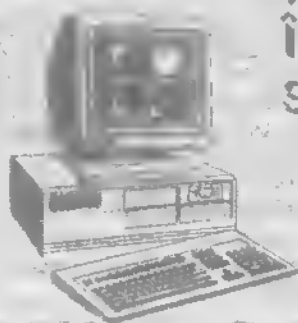
LIBERTĂȚII

Statul Național
Legionar, vol. I și II
de Horia Sima.

Pretul unei cărți
este de 5.000 lei.

CĂUTAȚI LITERATURĂ LEGIONARĂ?

ÎNSEAMNĂ CĂ A SOSIT ORA
SĂ FACEȚI DIN NOU APEL LA NOI!



Tipografia și Editura GORDIAN,
1900 TIMIȘOARA, str. Remus 11,
tel. (fax): 056-19.62.37.



EDITURA GORDIAN
TIMISOARA 1995

- ERA LIBERTĂȚII, STATUL NAȚIONAL-LEGIONAR, vol. I și II, Horia Sima.
- REVOLUȚIA LUI HORIA, Constantin Stoicănescu, supliment G.V. Mai '95.

Au apărut:

- CUM AM CUNOSCUȚ LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL, Ovidiu Guleș.
- TESTAMENT, Ion Moța.
- PARĂȘUTAȚI ÎN ROMÂNIA VÂNDUTĂ, Filon Verca.
- PRIN POARTA CEA STRĂMTĂ, Ana-Maria Marin.
- CÂNTECE NESCRISE, Virgil Mateiș.
- PENTRU LEGIONARI, Corneliu Codreanu.
- STUDII LEGIONARE POSTBELICE, Faust Brădescu.
- P.S. AURELIAN, OMUL ȘI EPOCA, Radu-Dan Vlad.
- DIN ÎMPĂRĂȚIA MORȚII, Gabriel Bălănescu.
- MORT SAU VIU, Ovidiu Guleș.
- CE ESTE COMUNISMUL?, Horia Sima.
- ISTORIA MIȘCĂRII LEGIONARE, Horia Sima.
- UN LEGIONAR DINCOLO DE CERCUL POLAR, Nicu Popescu Vorkuta.
- LACRIMA PRIGOANEI, pagini din lupta legionarelor române.
- GARDA DE FIER, Grigore Oprită.
- PATRU SCRISORI LEGIONARE, Sebastian Mocanu, supliment G.V. Dec. '94.
- SEĂRSITUL UNEI DOMNII SÂNGEROASE, Horia Sima.

Vor apărea:

- PERSPECTIVE LEGIONARE ASUPRA TIMPURILOR PREZENTE ȘI VIITOARE (RECURS LA ISTORIE), Valeriu Neșțian.
- PRIZONIERI AI PUTERILOR AXEI, Horia Sima.
- DIN IERIHON CĂTRE SION, Sfântul Ioan Iacob Românul.
- ISTORIA POLITICĂ ȘI MILITARĂ A RĂZBOIULUI ROMÂNIEI ÎN CONTRA RUSIEI SOVIETICE, General Platon Chirnoagă.
- ANTOLOGIE LEGIONARĂ, OPERA PUBLICISTICĂ, 1950-1992, Horia Sima.
- CIRCULĂRI ȘI MANIFESTE, Corneliu Codreanu.

Iubiți cititori,

Pretul revistei noastre a mai
cedat un pic inflației: începând
din luna Iunie 1995,

GAZETA
de Vest costă:
700 lei/exemplar.

Campania din Rusia ♦♦♦

Artilerie antiaeriană camuflată.



Blindate în ofensivă prin stepă.



La 22 Iunie 1941, România intră în războiul antisovietic urmărind două obiective majore:
1. distrugerea flotei sovietice, flota Sovietică de Nord și Flota de est în epuizată ordine;
2. amenajarea hărții în încheierea monștrilor de putere împotriva care urmasii și înfrângerea conștientizării

Mitraliea asigurând din flanc manevra în formă de pară a trupelor.



Infanteria ocupă noi poziții.



**România și-a trimis
armatele în Rusia ...**



**... ca să ajute la
nimicirea comunismului.**